Ionatan Piroşca

POEMA IUBIRII

La umbra
Ta

La umbra Ta vin codrii să-şi odihnească frunza
de verdele văratec ce-n ele s-a-ncrustat
şi cerul nopţii, mândru-şi adăposteşte spuza
de stele obosite de-atâta licăr 'nalt.

La umbra Ta se naşte şi piere-ntre albastruri
nimicul niciodatei din care toate curg
cu grijă însăilate, ca haina pe sub nasturi.
Sub umbra Ta e ziuă şi-n umbra Ta-i amurg.

La umbra Ta, Părinte, cresc negri chiparoşii,
şi albă, neaua lumii se-aşterne peste ei
cum dimineaţa vine din zorii trişti şi roşii,
peste bărbaţii zilei, peste-ale ei femei.

La umbra Ta, cu grijă, un pas mai fac şi tremur.
Sfânt, fanionul păcii e-un alb însemn ce sus,
oh, cât mai sus ridicu-l, cu frică şi cutremur,
cum ridicatu-şi crucea spre ceruri pe Isus.

Pe drum
de alb

Când ai căzut ca valurile-adânci,
de-a lung de pământeştile istorii,
sunându-Ţi cuiele din tălpi, atunci
când liber frâu i se dădea ororii,

când pentru cer, de plâns nu mai erau
nici ochi, nici păsări, nici înrourare,
doar Numele-Ţi în care-ngrămădeau
pământ cu blestematele-i altare

străine, în sfinţenia dreptăţii
călătoriei înspre mântuire,
pe drumul cel, ne-nghesuiam cu toţii -
din urmele-Ţi de paşi, înfăptuire.

Şi nici o clipă nu trecea, să nu
zvâcnească dintre noi în aer vreunul:
pe-acolo, sub o cruce, trecuşi Tu -
şi-n alb se-nsenina pământul, brunul.

Doar dâmburi sterpe de fusesem, doar
golaşe gâturi de maidan codalb,
clădit-ai suveranul Tău altar
pe drumul crucii - drumul Tău de alb!

O zi cu
Domnul

O zi cu Tine, Doamne, ca un vis ,
dar cât de-adevărată şi deplină!
Vin păsări de pe cerul cel întins

de mâna Ta, la mine în grădină.

Şi la taifas cu Duhul Tău când stau,
pe tâmple mi se-aşează ploi de gând
mănos, cum toamne strălucite n-au
adus vreodată roduri pe pământ.

Sau de încep, în ascultare, sfat
să iau, cum gâza-n sacii ei, polen,
se-nlătură din aer deodat'
văzduhul tot - şi-i doar un cer solemn

şi-o preumblare sfântă şi-mpreună,
pe humusul secundei sfărâmate,
cum se domoală valuri în lagună,
sub tălpile triremelor uitate.

O zi cu Tine, Doamne, şi rămân
cu înc-o zi ne-mbătrânit şi bun...
Sunt aerul mai plin cu un plămân,
ca seva, în nuiaua de alun.

Mai rabdă,
inimă!

Mai rabdă încă, inimă, şi taci!
În om, clădită urmă de albastru,
ca în pământ, ruini, romanul castru,
din vremuri împietrite te desfaci.

Mai ţin de tine amintiri ce frig
de-o flacără în lume răbufnită
pe zilele-ţi - o noapte prăfuită -

ce păsările-n ziduri şi le-nfig.

Mai rabdă încă din măruntul pliu
ce-l ţii ascuns de vulpile din crâng,
atunci când ele aerul îl frâng
sub roşcovul de toamnă, cenuşiu.

Să nu te-nfrice zvâcnetul strident
de greu ciocan pe cuiele rugine:
nimic nu poate semăna cu tine,
ca flaşul din scântei, incandescent.

Nici de ascunsul plânset să nu fugi,
când lacrima îi e poate de sânge.
Ea seamănă în jur sămânţa, unge
cea cruce sfântă - cea pe care-o duci,

ca să rodească-n taina suferinţei
ce numai Domnul ştie a rodi:
răbdarea de a dărui fiinţei
o inimă... Atât! Să poată fi!

Nu dau
din umeri

Nu dau din umeri, Doamne, când mă chemi.
E prea puţin din mine printre crengi
când vântul bate şi în sturzi 'l-închegi,
iar vorbele pe frunze mi le-nstemi.

Cât am rămas - şi tot e de mirare! -
din cât fusei am consumat nebun
în flăcări ce nu lasă decât scrum,
combustie de steauă căzătoare!

Mai am genunchi... Deasupra lor e cer
nemaivăzut, cum nu se poate spune...
Cuvintele, în ele cu lacune,
din boarea lor, mă suflă-n efemer.

Dar am genunchi de-nfipt în tot acest
pământ înverşunat pe sine, şi
cum n-am rămas decât genunchi pe-aci,
îi plec şi sunt... Şi mi se dă şi rest!

Nu dau din umeri, Doamne, nici nu-i am,
de când sub cruce Tu mi i-ai ascuns...
Ca de un zbor de înger alb străpuns,
cu aripă de înger Te aclam!

Limpede gând

Limpede gând înfăţişat
de inima împodobită
c-o lacrimă - adâncul sfat
ce-l dă clipitei o clipită,

limpede gând cu mir de nard
într-însul, Domnului să-l ungă
piciorul, zumzetul cel cald
din urma steauă şi prelungă.

De dor, cu limpedele gând
şi-acuma cântă orizontul
din păsări ce în el se-aflând
cu zboruri, cu plutiri, cu totul.

Cum să nu trec pe-aici mereu,
cum să nu tremur dimpreună
cu tremurul lui Dumnezeu
când oasele-mi din praf se-adună?

Acum, când încă este har
înrăsturnat peste tăcere
mai mută-mi, Doamne,-n calendar
în timp ce pier, ziua ce piere.

Doar limpedele gând să-Ţi stea,
doar harfa lui să Te îngâne...
Inima lui, inima mea
sunt fredonarea Ta, Stăpâne!

La ei în profeţii

Cu toge despletite de vastele istorii
văzute prin ferestre săpate-n ei de vii,
cu viitoru-n palme - mizerie şi glorii,
s-au mărmurit profeţii la ei în profeţii.

E împlinire încă şi fost-a împlinire
de vorbă omenească, ascunsă-n mir ciudat,
cum pleacă-şi ramuri, sălcii, cu tainică umbrire,
pe un pescar, în malul de val, îngândurat.

Şi toate vin şi toate trecute-au fost de mult,
când soare arde-afară, în gândul lor e frig.
Deasupra zboară norii ce linişti mari ascult,
dar câte zarve, Doamne, în ei străpung şi strig!

În ei, preadăruiţii cu aspra nevedere
din lucrurile toate ce-au fost şi vor mai fi...
Mereu, pe aşezare de luturi, adiere,
duhovnicească boare, mereu i-o mistui.

De ce i-ai pus în îngeri să miruie, de ce,
cădelniţi, ochii peste ferestre-ntăinuite
le clatini, cum purtată în balamale e
de ungeri line, uşă spre lumi nedumirite?

Şi tac apoi de-o mută şi altă profeţie,
şi zgomotă de-atâta-ndurare gândul lor:
ei singuri sunt altarul pe care , jertfă vie,
aduce Domnul Sieşi întregul viitor.

Acolo sus

Acolo sus, sub frunze, un deal se odihneşte,
nu-s adieri, să-i umple de tremur calda bură.
Şi nu-l clinteşte soare, nici umbră nu-l clinteşte,
de când durerea-şi puse pe dânsul semnătură.

Pe-ntinsa-i curbă cale mai păsuie măslinii,
cu frunza, anotimpii ce încă ar mai sta,
taclaua strălucirii, ca neauă a surdinii,
s-o năruie pe seară şi peste lună, grea.

Nici vreme parcă nu e, nici veşnicie, parcă.
Departele şi-aproapele se-ncurcă-n prorocii.
Alunecă o gâză pe-o rază şi-o încarcă
de lacrimi, de elitre din îngeri sidefii.

Ar plânge, de nu-n zâmbet de aer sângeriu
s-ar mistui sub taină acolo sus un deal,
sub frunze neclintite ce prin milenii ţiu
întregi, urmele morţii şi-al învierii voal.

Şi poate că şi dealul topi-se-va ca toate
ce-aduc obol secundei şi înălţimii plată...
Dar urma-ndurerării şi-a crucii dusă-n spate,
din dealul cel - 'nălţimea - să piară? Niciodată!

De atâta
iubire

Se vor aprinde-n cer ciorchinii
iubirii, rodul a-i vădi.
Înduioşaţi, din alburi, crinii
Cuvântul Tău l-or osebi.

S-or strânge inimile roată
să Te atingă pulsul lor,
cum floarea vrea s-atingă toată
lărgimea vrajei din culori.

Se vor învrednici de dorul
ce-n lume Tu doar l-ai dorit
şi clipa morţii şi pridvorul
în care Te-ai adăpostit.

Şi de atâta-n larg iubire
s-o strânge Marea Galileii
în miezul ei de amintire
asemănându-se scânteii

ce va aprinde-n cer ciorchinii
iubirii, rodul a-i vădi...
Culoarea ce pitită-n crini îi,
încet, ne va acoperi!

La care
ţărm

La care ţărm ţi-ai tras corăbioara
visului care te-a purtat prin val?
Găsit-ai în fiinţa ta comoara,
ca în adânc, reciful de coral?

Sau doar te odihneşti de-nsingurare
'nainte de-a porni la drum din nou
pe mările mereu prejmuitoare,
dup-al sirenelor înşelător ecou?

Ce duh înfruntă apele-n siaj,
de te învălui în de tine tot,
jucat cum eşti pe puntea în tangaj,
printre parâme, biete matelot?

Nu-i disperare, încă, veghea ta
pe vechiul vas aproape scufundat?
Renunţă şi te-ntoarce către ea -
către lumina farului înalt

din marginea oricărui vis ce nu
te poate, biete, - doar în larg! - a duce...
Te vei găsi întâi pe tine, tu,
apoi, sub far va naviga o cruce.

Poema
iubirii

Mai sunt sau nu, mai trece vântul printre
ciudate formele-mi de lut,
mai vin din spaţii oaspeţi ca să intre
în piaţa unde nunta a-nceput

cu mine-ntâi, cu mine, cel din urmă
dintre urâţi şi slăbănogi?
Mai trece-a gândurilor turmă,
de-atâta râset de milogi?

De ce Ţi-ai dat iubirea, Doamne, mie,
ca pe-un buchet în care însumi
un spin eram, desprins din rana-Ţi vie,
şi Te împodobeam cu plânsu-mi?

Mai sunt sau nu, acum nu mai contează,
căci marea Ta iubire, iată,
îmi dăruit-a mie iarăşi, trează,
vedere pe catapetesmi brodată.

Şi-mi încolţeşte-n piept o vie nouă,
iar noul vin va umple-n cer potirii
nuntaşilor cei îmbrăcaţi în rouă,
slăvindu-Te, Poemă a iubirii!

Aşa vorbeşte
Domnul!

Când fluviile-n albii se-ntreabă cum de alburi
din cer rostogolite-s la ele în adânc,
când văii,-nvăluite-s perdelele în aburi,
iar caii noii zile, cu ţara la oblânc,

mărşăluiesc spre poarta deschisă iar în oră,
spre altă bătălie cu sine însăşi, Tu
dezlănţui îngeri-trâmbiţi şi îngeri-auroră,
şi săbiei tăcerii îi spui din nou că nu!

Aşa vorbeşte Domnul, tu, ţară, de-ai pricepe
că zorii zilei aste El ţi i-a-ngăduit,
că nu trec secundare şi clipa nu începe
decât spre însăşi slava-I şi cu al Lui verdict!

Şi voi, ce daţi durerii un nume, şi izbânzii
luaţi laurii şi-i faceţi de pus la butonire,
nu vă gândiţi cu gânduri, ci cu foiala frunzii
în vântul verii care tot de secundă piere!

Şi de-i aşa - şi este! - de ce-ncolţiţi zadarnic
şi vă-ncântaţi cu spice până vă prinde somnul?
Veni-va secerişul cu ascuţişul grabnic
peste ogorul lumii... Aşa vorbeşte Domnul!

Dacă
aş fi

Nu-n gând Te strig. O fac cu voce tare,
cum tari sunt pietrele din zid
de temple vechi şi din altare,
din piramid!

Dacă aş fi cât strigătu-mi, nu s-ar
mai lăfăi în soare-atâta
pământ viclean, pământ barbar,
posomorâta

cădere în oceane de nisipuri
a viscolului vremii...Dac-aş fi
măcar cât vrabia-n ciripuri,
m-aş auzi.

Aşa, din chipul meu se zbate singur
un rid cu-o biată lacrimă în el:
sunt nici cât frunza-n care frigul,
învăţăcel

al celor ce nu sunt, ucide seva...
M-aş vrea mai mult, m-aş vrea aci,
dulcindu-mă din măr, ca Eva,
dacă aş fi...

Din
plin

Din plinul cel rostit, eliberare
de-a Ta iubire, s-a desprins Adam,
cum se desprind parfumuri dintr-o floare
lipită strâns de soare, pe un ram.

Şi năvăli fiinţă din Fiinţă
în golul cel ce-l resimţea tăcerea,
când cosmosul Tu i-l făceai velinţă...
Şi îl numit-ai om, cu adierea!

Era din plin, cuprinsul să-l încarce
de rostul lui, ca vinul un clondir
în care rodul viei se întoarce
pentru a se topi în elixir...

Era din plin... Dar cât din plinu-i sacru
mai poţi gusta acum cu gura Ta?
Mereu vărsat ca vinul cel mai acru...
Ce drojdii scurse îl făcur-aşa?

Oh, biet Adam, la tine în poşircă,
amăgitoare, colcăie-o coroană...
Dar nu creaţiunea-ţi poartă frică,
ci însuţi tu şi-a zilei tale toană!

Iar împărat ţi-e însuşi prinţul ceţii
care-ţi robit-a ochii şi privirea
să nu-L mai vrei pe Hrist regele vieţii -
pe Cel ce Şi-a creat iubind, iubirea...

De mână cu El

De mână cu El, cu dragostea Sa înfăşat,
ca mireasa-n horbote şi voaluri,
nu cad în adânc, nu mă tem de înalt -
de mână, pe asprele dealuri...

Nici un chip nu îmi este atât de străin,
dar nici unul atâta de-aproape...
Nu vin de departe, nici de-aici eu nu vin,
pasul mi-e inverzit ca de ape

care cresc volburând viaţă nouă pe sub
orice înc-o atingere-n umblet.
Peste-abruptele margini, pe faleze de cuib,
înălţat sunt din spintecul urlet

al căderii în hău... Zbor de mână cu El,
şi de mână cu El eu îndreptu-mi
orice nouă silabă ce-o rostesc mărunţel -
iară prinţ de aş fi, mândrul sceptru-mi! -

către nordul divin dintr-o rază cu spini
implântaţi cardinal întru Sine...
Doamne, câtă iubire-mpărţită pe vini
m-a spălat de-a mea vină pe mine?

Şi din câte în câte veşnicii ai sărit
trepte sumbre să mă cauţi...? Căci iată,
sunt de mână cu Tine, ca un fiu preaiubit
însoţit de preabunul lui Tată.

Doamne,
alungă-l!

Doamne, decât mine mai tari, umbrele strigă în jur,
barca să mi-o răstoarne, velele să le rupă...
Trimite-mi, Te rog, îngerul gândului pur,
gura de le-o astupă!

Tu linişteşti furtunile lumii cu un cuvânt şoptit, iată,
nordul luminii este fald al izbânzilor Tale
peste această cădere de mereu şi de niciodată,
blânde rafale...

Cine, din mine m-ar putea ridica atunci când
mă înghesuie acolo, hohotindu-şi ororile,
amăgitorul amăgitorilor, amăgitând
în jur nepudorile?

M-am săturat, m-am săturat de tovărăşia vicleniei
care pictează feţe de îngeri încruntaţi şi sfătoşi
pe golul rond, nepăsător, al gliei
cu tei leproşi...

Vreau casa mea din marginea dealului unde Te-au dus
pentru încrucire... Şi vreau plânsul adevărat
al lemnului din pădurile sale smuls,
eliberat.

Vreau să adorm liniştit, ca un prunc după ruga
pentru mama şi tata şi pentru pâine.
Şi dimineţii fă-i aerul clar cu-ndelunga
alba Ta mâine!

La poarta
Ta

Scăldat în linişti ca atunci
când tace brusc fanfara lumii,
m-am strâns în rugile de prunci:
genunchii lor aproape-adu-mi-i!

La poarta unde temelii
de vreme şi-au găsit zăgazul,
eu vin ades, Tu mereu vii...
Şi-mi seninezi cu plâns obrazul.

Şi n-am cuvinte, şi Tu-mi dai,
nici liniştea nu e a mea...
Pe scaunul pe care stai
Tu mă inviţi... E liniştea.

Dar Tu? Şi Te desprinzi de cer
şi Te aşezi din nou pe cruce:
„E locul Meu din efemer,
iar ruga ta acum în prunci e."

Privesc de-aproape poarta Ta
la capăt de nesumeţire...
„Intră, rob bun!" Şi pot intra.
Şi mă conduci întru iubire.

Bătrânul
din poartă

Sunt anii ca năluca pe uliţa răsuce
şi zdreanţa înserării îşi flutură-n ei fald.
Cu trupul său domestic se-ntoarce şi se duce
secunda care singură ţinuse-atât de cald.
Proptind cu sine poarta prin care a se trece,
încearcă timpul grabnic, cum trec pe tâmple riduri,
bătrânul stă, cu ochii ca două mici ghivece
ce-astupă casei goale ferestrele din ziduri.

El nu mai vede soare cu raze zbuciumate
clintind lumină-n verde şi ciucuri în aluni.
I-au curs în vene sloiuri cu ghebele în spate
şi clopotă cum clopotă tichia pe nebuni.
Nici în ogradă nu e şi nu e nici afară,

cu totul nefiinţă-n înţepenirea lui...
În el nu e amiază, în el nu este seară,
iar noapea lui rămasă-i la capul patului.

Nu vede trecătorii, nici boii de la care,
rămas cum e în poarta prea strâmtă să mai vrea
să mai reziste încă din lemnele stejare
între un om de piatră şi veşnicia sa.
Aidoma, atâţia înţepeniţi în goluri,
de parc-ar fi, dau seamă nimicului, de ei...
Străbat în flaşuri vineţi de măşti în jur ocoluri
cu închinări perverse, străinii dumnezei,
din poartă fără poartă să-şi ia bătrâni şi iute
să-i dea răsad minciunii pe care-o au crezut.

Când secera luminii cea rază îşi ascute,
mai sunt bătrânii-n poartă, dar poarta s-a pierdut

Vremea nucilor

Vremuri se-adună, vremuri se duc
limpezi şi tulburi sub umbră de nuc,
vremuri deşartă deşarte desage
de oseminte pe vremile drage.

Nimeni nu vine să mărture-n lume
resturi de oameni şi resturi de nume,
locul să-l lase cinstit şi curat
pe orizont, pentr-un nou Împărat.

Dacă aţi şti şi cu inima frică,
şi cu mintea îndreaptă, întreagă adică,

dac-aţi cuprinde-o, poate că da,
nucul de umbră lumină va da.

Dar nimeni nu ştie şi nimeni nu vrea
de moartea-i mai colo oleac-a se da,
un pic mai la soare, unde se vede
în ce fel de nuc fiecare îşi crede.

Toţi bat într-însul cu toiegi betege
nucile toate a le culege...
Toţi se înghesuie pofta să-şi sături.
Nimeni nu poate în urmă să mături.

Şi nucul rămâne drept şi supt ca o cruce.
Din grădina de vremuri, omul pleacă, se duce...
Crede că are, dar ce vremi îi rămân,
când grădina-i străină, şi pe nuc nu-i stăpân...?

Primăvara
dinlăuntru

Vor înflori din nou livezi pe deal,
din nou în flăcări cerul îşi spăla-va
apusul viu... Şi-n şarpe iar otrava
s-o înzvâcni abrupt şi inegal.
Se dau din viaţă la o parte piedici
de alb zănatic şi de cenuşiu
şi alte piedici cresc în verde viu
ca nişte guri cu mincinoase predici.

Suntem cu toţii sub spăimântul orb,
nimic un trece-aşa cum am dori -
nici piţigoiul rătăcit pe-aci,

nici negrul din aripile de corb.
Aceasta este primăvara noastră
cu toată vremea obosind în ea...
Doar ochii de-i închizi, atunci abia
tresare-alături caldă stea albastră.

Doar ochii de-i închizi pe dinafară,
lărgindu-i doar cu înăuntrul spre
tăcerea fără anotimp ce se
bolteşte-n sunet suplu de vioară,
atunci auzi şi vezi cu-adevărat
a primăverii caldă locuinţă...
Nu-i verdele într-însa-n suferinţă
iar albul nu-i cu nea amestecat.

Şi nici n-ascunde greu şi negru lut
sub el, nici galben, frunza ceea verde.
Îmi lasă, Doamne, ochiu-a mi se pierde
în cerul cel în Tine desfăcut!

Goale
zidiri

Goale zidiri peste care vine iar primăvara,
unii pe alţii plopii se-ntreabă de ce
altfel de linişti îşi varsă acum călimara
pe muchia lumii şi o fac să se cutremure.

Goale zidiri peste gândul trudit astă iarnă
ca un pământ scrijilat de îngheţul arid
cresc săgetând verzi cocori care muţi se întoarnă
într-un cer mai uscat, mai altfel, mai torid.

Goale zidiri de memorie arsă cu fierul
cel încis în zăpezi ca furnale finale curgând...
Poate-n zori se va-ntoarce trosnind emisferul
unei lacrimi uitate şi va rupe cu dinţii din gând

partea de fiară străină, flămândă, haihuie,
rămasă din iarna trecută în inimă şi
o va nemaivedea într-o literă grea, amăruie,
care plânge fiindcă nu ştie cum a iubi...

Goale zidiri, Doamne, asta rămas-a din omul
cel hrănit cu Duh Sfânt la-nceput, şi curat...
Cel ucis mai apoi de culori mincinoase, ca pomul
pe nisip înflorit... Şi uscat...

Lasă
lumina

Lasă lumina să tremure peste tine,
lasă-o, lasă-o, este caldă şi te aduce
în portul cu vâslirile senine
de sub liniştea cruce.

Pe cât de triste suiau lacrimile
şi vorbele, pe cât de călătoare
îşi îngopau în gol patimile,
pe atât se desfac acum aripi uşoare.

De ce nu mă crezi, corăbierule?
De ce nu tremură frica ta aşa cum
stă bine ierbii când cerul e
ars de vânt şi de scrum?

Sau tu, notar de cataclisme omeneşti
care ai văzut cleiul morţii muindu-se
alene la căldura trupului, care eşti
rădăcină de sânge albindu-se,

de ce, de ce nu vrei să laşi
lumina până la capătul ei incandescent?
De ce răscoleşti gunoiul din golaşi
pui pământii cu însângeratul trident?

Alte
drumuri

Alte drumuri, mai curate, mai pline
cu florile primăverii se aştern
sub pasul şi tremurător şi ferm,
când îl îndrept, Isuse, către Tine.

Plec şi mă întorc de-a lungul, de-a latul
ţării şi oamenii ei îi aud
cum zilnic se strigă şi se alung...
Vor să se mântuie unul pe altul.

Şi câtă tristeţe vine, cuibar
în inimă să-şi adune, în lacrima mea,
când ies tiptil din foaia grea...
În rugăciune plec, din calendar.

De ce e lumea, Doamne, întomnată
în miezul primăverii ce-o ai dat
din nou, din nou - un porumbel rotat
într-o urmă de zbor, însângerată?

Tac oamenii şi se privesc, fiecare
căţărat pe muşuroiul său,
scoţându-şi la lumină propriul hău
ca o diluviană revărsare...

Timpul de tămăduire

Strângând din ochi vederile trecute
pe lucii maluri cu nisip ciudat,
- nisip cu trupul meu încercănat -
m-au tot clipit şi vrute şi nevrute
cu cele mai adânci şi preţioase
clipite sfinte şi de neprisos...
De ce-am lăsat, iubirii, garda jos?
De ce-am crezut nimicul cu foloase?
Când printre oameni parcă trec ori nu
cum trece pleoapa peste văzul orb
ştiu clar că din amarul lumii sorb
nu-i altul să mă scoată... Numai Tu!
Şi de-s bătut în lacomul pământ
ca un ţăruş în ţarina durerii,
Tu singur Te-ai supus întâi puterii
de-a fi legat de el cu legământ.
Acum e timpul de tămăduire
şi creşte duh pe oasele rămase
cum cresc acoperişuri peste case,
ori cum, spre Ierihon, în orb privire.
Acum îi văd pe toţi aşa cum sunt
şi-n umbra lor, plângând, mă văd pe mine.
Dar umbra mea n-o văd... Te văd pe Tine
şi cuiele ce-n umbra Ta se-nfrunt.
De-s umbre, este undeva lumina,

iar de-i durere, sigur este har...
Nimic, la Dumnezeu, fără habar
nu poate fi... Nici zidul, nici glicina!
Aşa că trec vederile cu rane...
Privirile pierdute nu mai au
sub pleoapa-mi loc, când lacrimi calde stau
îngenuncheate, sfinte, diafane...

Galileea aceea deplină

Cine întoarce în fulgii de nea
chipul căderii prin aerul mut?
Cine-n fereastra ninsorii pierdea
înalta privire în care m-ascund?

Doamne, mai stau şi acum pe lăstuni
pregătiţi de plecare, negrele clipe
gata să cadă peste răi, peste buni,
când alene-or clipi către ceruri aripe...

Numai eu, cel ascuns undeva, într-un vis
peste care Îţi netezi Tu palma
şi aşezi mântuire, şi numeşti paradis...
Ochii mei văd doar clipa, sărmana.

Şi tot cuget şi nu înţeleg tot ce e
prea adânc încrustat în lumină.
Curge prea multă şi prea repede
Galileea aceea deplină!

Dar Te ştiu sprijinit încă-n malul toiag,
înviat, aşteptând ucenicii.

Vin şi eu, vin şi eu, strig la Tine din prag...
Tu-mi dezlegi neştiut lanţul fricii.

Doamne,
de ce?

Doamne, de ce, de-atâta timp eu tac
şi vorbesc numai cele pe care le fac?
Tu le sădeşti răsunet desluşit
ca păsărilor, în albastru, ciripit.

Din ce în ce mai tare, mai senin,
pulsează lacrima din care vin.
Tu o înalţi şi o faci munte,
o limpezeşti şi îi dai să asculte

triluri de cer stătător şi pufos,
întreg Cuvântul, pe întreg Hristos
salvând de nesalvare universul
cu glasul, ce respirele, cu mersul.

M-am întrebat de mine multă vreme
şi mult pământ în întrebare geme...
Când m-ai chemat, am auzit cu greu -
aflai că întrebarea eram eu.

Fă, Doamne, omului, în suflet o cutie
de rezonanţă arzătoare, vie,
s-audă strigătul Tău plin de dor:
„Veniţi, veniţi, veniţi, copiilor...!”

Îţi
mulţumesc

Îţi mulţumesc aşa cum dintre vulturi
întreg văzduhul ştie-a se retrage
cu toate orizonturile large
spre cele întunerice amurguri

către odihna închegată-n Tine
ca laptele-n grăsimea întrupării,
mă-ndrept din toate băierile zării,
mă nalţ dintre văioage şi coline.

Îţi mulţumesc din toată neodihna
văzduhului când bate Duhul Tău
asupra mea cu sfântul Lui halou
şi mă cuprinzi aromitor cu tihna.

Îţi mulţumesc pentru ecou de gânduri
aşa curate în gândirea lor,
că trec zâmbind culorile în dor,
din nestemate ceruri şi pământuri.

Ca pe-un copil cu inima tăcând
căci încă fericirea ce-i, nu ştie,
învaţă-mă, Te rog, o poezie,
să pot mereu să-Ţi mulţumesc cântând.

Domnul meu
şi Domnul lor

De-acum sub frasini paşii s-or înscrie,
şi sub mesteceni albi, cu adâncimi

de ceruri dăltuite-n poezie
cu ascuţişul lacrimilor... Şi-mi
vor şopti cu şoapta fluturată
de vântul Duhului, serafimând
fiinţele eterului, în ceată,
cuvinte pentru a le fi cântând.

De-acum, pe uliţi, întomnata umbră
a ceasului din urmă, despletită,
nu-şi mai hori-va sarabanda sumbră...
Ecou-i ca un zvâcnet de copită
nu va mai nimici-n priviri speranţa,
nici bucuria-n dar de cununie.
În plopi îşi căţăra-va cutezanţa
eterne faruri cu sclipire vie.

Şi zilele numite doar cu briza
din cochilii în care neuitarea
a încetat a fi numai repriza
când aerul se bucură cu marea,
acele zile vor clipi cu toate
fără sfârşit şi fără răsărituri:
doar Domnul meu şi Domnul lor le poate
uni-n strălucitoarele zenituri
ce-nlăturat-au umbre şi uitare
şi Numele Iubirii, viu, l-au pus...

E singura lumină de salvare
pentru epava lumii: e Isus!

Am visat
iubire

Pe drumul ce-mi îndură colindarea
de umbră singuratică şi rea,
în colbul ce-şi hrăneşte cu sudoarea
grăsimea urmei - cu sudoarea mea,
pe margine de trecere spre seară
ca picături de ploaie pe un zid,
am încercat iubiri care omoară,
am strâns îmbrăţişări care ucid.

Neştiutor ca-n noapte o albină
ce nu s-a-ntors în stupul ei la timp,
îndrăgostit de alb şi de lumină,
în loc de-o floare, îngheţam pe-un ghimp.
Şi nici un licăr nu hrănea abisul
fiinţei mute atârnând în gol...
Îmi căutam în întuneric visul,
suflarea-mi toată îi dădea ocol.

Visam iubire, dar trăiam dezmăţ
de ură frământată cu săruturi...
Ca bieţi recruţi, pe la cazarme-n porţi,
cerşeam iubirii cele împrumuturi
pe care viaţa le aruncă-n fugă -
apoi să ţi le ceară pe-ndelete!
Şi goala mea visare îndelungă
în balta nopţii se topea de sete.

Da, am visat şi am numit „iubire”
fantasme fără glas şi mângâiere
până când, Doamne,-n drum de răstignire,
iubirea Ta m-ai învăţat a cere!

De ce

doare?

Dacă sunt atât de iubit de Tine, dacă sunt
atât de aproape, de ce mă doare
realitatea din orice pământesc amănunt...?
Şi cerşetoare
de ce mi-e lacrima, ca marea la mal
de stâncă neagră şi rea
de sunt atât de înalt şi real
altundeva?

Măcar de mi s-ar arăta prin fereşti
pricina fugii din a mea plămădeală...
Cum Te dezlănţui şi tandru cum eşti?
Cum se ocoală
căile Tale prin grădini cu salcâmi
ce-şi sâmbură floarea în tină?
Cum, în noptare, cu mâna Tu îmi
însâmburi o mare lumină?

Măcar de mi s-ar aciua rândunici
din calde lumi sub streaşina tăcută
pe care plouă lumea de aici
cu ora scurtă,
cu faţa tremurând de încordare...
Măcar de-aş înţelege doar puţin,
doar picurul ce-nseamnă revărsare
din sfântul Tău pahar, acuma plin...

Dar doare, fiindcă ştiu că şi pe Tine
Te doare suferinţa mea...
Eşti lacrima ce poate pe ruine
a Se-nălţa!

Omul
nestrăveziu

Doamne, unde-i visul pe care l-ai trimis
când la umbra Ta mă odihneam
de mână să mă ia şi mi-ai descris
lumea pe care-o visam?
Unde e îngerul cu provizia de alergare
pentru o aşa de grea călătorie
între liniştea din îngândurare
şi a pâinii felie?

Ştiu că lacrima mea e pusă deoparte,
păzită straşnic între bine şi rău.
Doamne, în care colţ de lumină se desparte
întunericul durerii, de hău?
Şi atâtea semne de întrebare, de ce
sparg în mintea mea, uneori cu mânie,
chipul visului numindu-se
poezie?

Iată, vin iar la picioarele Tale cu tot
calabalâcul inimii mele împovărate:
de ce amărăciunile mele nu pot
fi importante?
Ah, ce tristă privelişte ai devenit,
omule, omule nestrăveziu...!
Până când, Doamne, mă vei lăsa să mă mint
şi să fiu,

să vorbesc sau să tac între două plecări
în direcţii cu totul opuse:
şi spre venirea Ta, Isuse, pe nori,
şi spre vremile mele apuse...?

Nu pot,
Doamne!

Nu pot, Doamne, să stau nici o clipă
în partea fără de Tine a lumii,
cum nu poate o pasăre în partea fără aripă,
sau valurile deasupra spumii.

Nu, nu pot trage prin noroi
clipe ţinătoare de cerul Tău neîngrădit
nici de nori, nici de vreun roi
de stele din infinit.

Nu pot aduce-n lumina clarvăzătoare
a Fiinţei Tale vreo podoabă...
Doar pe mine - întrebătoare
călătorie în grabă

printre durerile unei lumi care înşeală
cu sine însăşi fiecare secundă
ce-şi face din propria-i mizerie fală,
în loc s-o ascundă...

Doamne, ca bietul slăbănog
de la malul Betesdei aştept
nici nu ştiu prea bine ce, dar Te rog
ajută-mă să mă-ndrept

către Templul de pietre scumpe
cu strâmbul inimii mele ciot...
Te rog, ajută-mă să se-ntâmple,
căci eu nu pot, nu pot, nu pot!

E atâta
Linişte

E atâta linişte lângă Tine,
că însăşi lacrima, dac-ar putea,
din caldele-i sclipiri diamantine
ar tot cânta!
Ar tot cânta din suferinţa ei rana
văzându-se frunză tămăduită ca şi cum
nici n-a fost, ca şi cum toamna
n-ar fi tăvălit-o pe drum.
Şi eu aş tot cânta, cu poemele
îngenuncheate de dor şi cuprinse
de pace, ca de împietrirea lor, gemele,
sau ca de nea, crengile ninse.

Ah, de-ar pricepe ei, poeţii lumii,
cât de puţine ceruri se ascund
în sufletul cel muritor al humii,
în zumzetul ei imund,
cât de murdară e căţărarea
în coroana neroditoare a unui cosmos mut
nu şi-ar mai dezlănţui onomatopeele şi mirarea
de parcă n-au mai văzut!

Dar e atâta linişte la fereatra în care
m-ai aşezat când plângeam
ca un copil, de neasemănare
cu ce eram,
că văd cuvintele dezmierdându-se şi
umbrele lor făcându-se poem.
Doamne, e atâta linişte aci,

că anii i-aud cum gem...

Văzul
împodobit

Păşesc rar, să-mi pot auzi susurând
mersul pe câmpia unei libertăţi nenumite.
Cât încape inima, atâta pace pulsând
înfăşoară iubirea-n clipite.

Nu mai văd însemnătate-mprejur,
toată însemnătatea e a inimii...
Şi trec anii, cu frântul lor şnur
de la noi, la copii.

Doamne, câtă suferinţă se dă
şi câtă răsplată îi vei aduce
omului care, iubind pe Sfânt Fiul Tău,
sui-va lângă El pe cruce?

Nu mai trebuie întrebare, negreşit,
Tu ştii mai bine decât oricine
cum trebuie văzul împodobit
cu adâncime!

Inimă, inimă,
tâmplă

Nu ştiu ce să fac mai întâi:
să Te rog oarece, să-Ţi mulţumesc...?
Mâinile, în piatra-Ţi de la căpătâi

ni se împletesc.

Trupe de paingi au venit, au trecut,
orizontul mai stă agăţat într-un spin.
M-am veselit, m-am întristat, m-am temut,
acum sunt şi mă-nchin.

Cu foarfecii toamnei, firul de iarbă
mai luptă scurt, apoi se prăvale...
Mai vede ceva, mai poate să soarbă
din privirile Tale?

Îţi mulţumesc şi Te rog oarece,
Tu respiri şi respiraţia Ta se întâmplă.
Se face mângâiere şi răcoare şi e
inimă, inimă, tâmplă.

Cenuşii,
copacii

Cenuşii, copacii ne ascund pădurea,
trena înserării dusă-i de ciulini,
paşte-o rază încă, gândul ei aiurea
iar hălăduieşte, pe-ale noastre vini.

Te apropii, Doamne, treci prin noi şi nu e
ce să Te oprească să rămâi... Nu ştim
un Emaus candid, albă cetăţuie
pâinea cea de cină să Ţi-o oferim...

Clopote în aer tot zidim şi toate
ale clopotirii le-nvăţăm deplin.
Numai de tăcerea care ne împarte

pe cuvinte, Doamne, nu mai vrem să ştim.

Şi, ca de corăbii vele, plutitoare
mărginiri ne poartă către mărginiri...
Se sfârşi-vor stele, se sfârşi-va soare
şi flămânda pală a acestei firi,

fără să-nţelegem codrul cât e verde,
doar văzând copacii cum se-aprind pe rând...
Doamne, în vecie cine, cui mai crede,
cine, cui mai poate a piti vreun gând?

E destulă lumea într-un timp destul,
clipa împlinirii e atât de-aproape!
Doamne, rodul tainic al iubirii-adu-l
şi ni-l sapă încă lacrimă sub pleoape!

Trupul de Iov

Florile nu s-au mirat, apele nu s-au volburat, nici aerul n-a pierit în apus fără să dea de ştire...
Numai grăuntele de muştar a clintit dintre gânduri vaierul înspre iubire.
El era lângă tine, dar nu mai ştiai dreaptă de stângă până nu te lua de mână ca de o rană.
(Trupul de Iov caută locuri în care să poată să plângă de neprihană!)

Doamne, de ce, de ce tocmai eu, între toate cele ca mine,
am ţărâna mânjită cu grea suferinţă,
un tren deraiat de pe dreptele, verticalele şine...?

Până unde, gară în lume? Până unde, credinţă?
Pune-Te în locul meu, Dumnezeule, cu Tine dumireşte-mă!
De ce nu mai visează palmele mele obiecte?
Strânge-mă dintre simţuri tăioase şi încleşte-mă
pe nalte suferinţele şi drepte!

Trupul de Iov doare pe dinăuntru şi arde tot pe afară.
Cenuşa ascunde însă o scânteie, mereu...
Oricât de neagră ar fi, oricâtă, amară, te înconjoară,
în ea este flacără de Dumnezeu!
Este prea tare uneori glasul care te strigă din nori,
strălucesc uneori candele usturătoare-n sfinţire,
dar uleiul din ele poate fi mirul cromatic din flori
de cerească iubire.

Trupul de Iov durea tot, în el şi în jur murea nimicul,
dar adevărul vibra cu fiecare rană mai tare.
De ce, Doamne bun, îmi scris-ai cu rane verdictul?
Domnul îţi zâmbea din întrebare!

Aş striga
până departe

Ah, aş striga până departe, până departe,
dezamăgirile vieţii deşarte...
Omul, culcat pe coastele lui, ca o ulcea
din care nu se mai bea.

Omul băut de sine până la capăt, picătură
cu picătură, cu drojdii cu tot, acriturâ
în lumea lui Dumnezeu - o fractură
în codri, biet ciot, uscătură...

Mănâncă-mă, tristeţe, spune el ghemuit
pe pervazul unei ferestre din burta de chit.
În mine curcubetele s-a uscat.
Nu mai sunt bun nici de mâncat?

După ce am plâns pentru alţii atât,
plânsul pentru mine sună aşa de urât...
Mi-aş pune ochii în altă parte, de s-ar putea,
în altă ulcea.

Oh, şi corbii se apropie, se apropie, Doamne...
După atâta sete sătulă de mine, mi-e foame.
De unde, în deznădejde, pomi cu poame?
„Priveşte corbii! Ei i-au dus lui Ilie pâine şi carne!”

Eram
şi nu-s

Neînsemnat, în zări tăcute,
închis în vreme mă aşterni.
Eram şi nu-s, sau nu-s şi uite!
Fiinţa-mi între pălmi o cerni.

Eu nu ştiu să-mi desfac vorbirea
din magma unui gând pribeag...
Doar Tu desprins-ai cu iubirea,
cuvânt... Şi l-ai purtat în larg!

Eu, tot ce ştiu mai bine face
am irosit, furtuni zidind.
Pe-o mare galilee-ncoace
păşind uşor, Te văd venind.

Şi nu pot să-Ţi învăţ azi mersul:
genunchiul meu înţepenit e...
Când plecu-l, curge universul,
când plâng, plâng lacrimi dăruite...

De ce eşti…

În câte-mparţi Tu omul şi-l înserii,
cum rază lângă rază-n diademe?
De ce îl laşi, prin crăpătura serii
să se uite la stele?

De ce i-ai dat în râs şi plâns adâncuri
şi mări şi piscuri, să le străbată?
Şi grele ceruri şi mute smârcuri
şi toate-odată?

De ce se-nchid porţi oarecare
şi alte oarecare se deschid,
când vrea să fugă înspre izvoare,
din câte-un rid?

Pe unde s-apuce, să ajungă mai iute
la Tine, la mirodenii?
De ce îl pui, Doamne, pe om s-ajute
trecerea vremii?

Şi-ncet, înecat de durere, pe cruce
abia mai poţi să-mi răspunzi:
„De ce eşti, omule, amar şi dulce
şi te ascunzi?

Aproape vino, priveşte-Mă bine...
De ce Mă chinui? De ce Mă doare?
Vei avea totdeauna răspunsul în Mine,
întrebărilor tale!”

Ani
duşi

Ani duşi, ani ca nişte ştiri despre alţii
răpuşi de-nşiruirea de vecernii
pe albul iernii
în reci dizgraţii,
ani împotmoliţi şi lăsaţi fără carne pe os,
dezafectaţi, cu minutarele scoase,
vijelioase
târâri pe jos...

Am tot întrebat, am tot întrebat dacă nu
mai trec amintirile să îi vadă.
Dar stă să le cadă
ecoul acu’,
după ce m-au stors de aură s-au strâmbat
ca de-o acrită întorsătură,
ca de-o făptură
de nemâncat.

Nimeni nu m-a mai vrut, numai iubirea Ta,
Doamne, cerul încet l-a înscris
ca pe-un trimis
la curtea mea.
De parcă aş fi fost încă, de parcă anii
s-ar fi răstignit o dată cu Tine...

La porţi senine
se strâng Betanii.

Şi toate ca de o amintire de Lazăr trag
spre existenţe ce se revarsă
în clipa arsă
de-atâta drag.

Un gând
mai trist

Un gând mai trist, o veghe încordată
acolo în adânc baricadată,
de lacrimi, pivotantă rădăcină,
durerea, nu se poate, la lumină...

Nu-mi este clar văzduhul, nu-i nimica
aşa curat, să-mi îndeparte frica?
O mână se împiedică prin mine
ca seva-ntortocheată prin glicine.

Mănunchiuri, trunchiuri se-nvinovăţesc
că uit să mă închin şi să iubesc...
Mă-nvinge iarba într-o trântă verde
şi râde şi se duce şi se pierde.

Mă dau aproape, una vreau să fiu
cu tot ce e mişcare şi e viu.
„Mai uită-te o dată, nu te duce
departe de murirea de pe cruce!”

Oh, gânduri triste, spuze-nşelătoare,
vechi focuri mute, înconjurătoare...

Scânteia voastră n-o suport, căci nu e
scânteie de ciocan scrâşnit pe cuie.

Şi mă întorc şi mă cuprinde somnul,
şi mă visez că mă visează Domnul:
vreau piatra care-I stete căpătâi
să ştiu, pe lumea asta, mai întâi!

Pe frontierele
de frunză

Pe frontierele de frunză
trec grănicerii înserării
şi mai împuşcă-n tain-o gâză
şi-o dau numaidecât uitării.

Aşa ne trec şi nouă clipe
glisate fad şi nicăieri,
orbire au pe ore şi pe
copilăria de mai ieri.

Şi mulţi privesc opac spre cer
nemaivăzând de mult nimic...
Viaţa - ştersul grefier -
le-a îngheţat sub vreun portic.

De mult nu Te mai vor, deşi
Tu ai murit şi pentru ei...
Sunt peste tot şi sunt aci,
la frontiera lacrimei.

Şi plângi şi Tu când plouă sur
din ei, copacii dezgoliţi,

cojindu-li-se de contur
străine trupuri, ochi uimiţi...

Din ce în ce e mai târziu,
din ce în ce mai galbă foaia...
Tu nu vei lua, din orice viu,
decât ce Ţi-a hrănit văpaia!

Broderia pârâului

Broderia pârâului urcă-n păduri
şi scamele undelor sapă
rădăcini de morminte pentru frasinii suri,
spovedire la apă.

Şi în noi lunecări de teren vor goli
conştiinţa, lăsând-o în frig.
Ce vom face atunci, cu ce ne-om înveli,
vom găsi în lumină vreun dig?

Rădăcinile-n aer desenând nu ştiu cum
cu uscatele lor brăţişări
s-or desprinde încet înecate de fum
dintr-o toamnă cu nări.

Şi atunci cum vei sta, cum te vei sprijini
şi pe ce-ţi vei lăsa căpătâiul,
biet arbust dezgolit de miresme - doar vini -
cum privi-vei spre Domnul, Întâiul...?

Vin vâltori
de sentimente

Vin vâltori de sentimente, inima ca s-o atace,
vin, visării, soldăţoii plumburii, din alt război,
să-i străpungă palisade, să-i pătrundă-n carapace
şi să-i lase, de lumină şi de claruri, ochii goi.

Vin ciuntindu-se-n albastruri cu frânturi de clorofili
peste primăvara noastră, să-i mănânce zburătorii,
să-i închege pe sub pleoape flămânziţii lor bacili -
sentimente fugitive din votivele ninsorii.

Vin şi credem c-or rămâne şi se duc cum au venit,
lasă numai coşcovire de pe suflete în praful
care-ntinderea o curmă-n orizont înţepenit,
scurt, cum scurt peste picioare, iarna, pare că-i cearşaful.

Dar slăvită-Ţi fie faţa, Doamne-al sufletului meu,
Tu m-ai scos din sentimente şi m-ai pus să car sacaua
rugăciunii, ce zideşte necintit, un alizeu,
peste fiecare pată ce-a lăsat, din iarnă, neaua.

M-ai suit pe orgi de păsări, cântul să-l învăţ, acel
ce ţinteşte nestemata clipei fix în flux de îngeri,
ce dezleagă din cuvinte clătinatul efemer
şi le-nalţă cu un fulger mai înalt de orice-atingeri.

M-ai smerit, să pot purta-o, grea, hlamida pocăinţei,
peste umerii aceştia ce s-or prăbuşi cândva -
nu în pulberea uitării, nu în focul nefiinţei,
ci în zorii rănii încă înnoptată-n palma Ta!

Coroana din mărăciniş

Măsura umbrei care mă-nfăşoară
ca un stindard eroul pământesc,
se-arată doar când soare pe afară
străluce şi câmpii se-nveselesc.
Din ea rămasă - tăietură caldă -
vezi faţa trasă-a omului iţind,
clipitu-i mat lovind vorbirea-i faldă,
desfăşurând-o cenuşiu pe grind.
Şi nu mă-ntreb şi nu te-ntrebi, amice,
de rosturi care sunt şi care nu-s.
Cu traista împlinirilor pitice
noi am pornit, sătui, către apus.

Mai spune înc-o dată cum te cheamă,
descrie înc-o dată ce-ai aflat...
Ţi-o trece, poate, nesfârşita-ţi teamă,
s-o-nchide un abis cu celălalt.
Dar nu-i destul şi nu îndeajunsă
fiinţa-ţi fuse pentru cât ai fost,
căci umbra ta nu fost-a-ntrepătrunsă
şi gândul n-a ştiut-o pe de rost,
să poţi fugi de ea, să poţi pământul
să i-l îngropi în neştiut pământ.
Cum stelele fac strajă-n cer cu rândul,
tu strajă să-ţi alcătui din Cuvânt.

Şi să te-ascunzi deplin în mântuire
ca pruncu-n sânul mamei ascunziş...
Sătul de-a lumii grea nevrednicire,
să porţi coroana din mărăciniş.

De
ce?

Opriţi-vă, voi, umbre mâncate de rugină,
şi-n bulbucate ape-ngropaţi-vă de vii,
decât să stingeţi orei secunda ce-o să vină
grăbită şi tăcută, privind către copii!
Cu flaşul orb, molatic, gheboasa lumii silă
înghesuie-n tramvaie bărbaţii călători,
femeile turnate în carnea lor umilă,
şi-i poartă în uitare-o pecingine cu pori.

Şi încă nu e totul! Urmează-ntrevederea
finală cu fatala, vecina veşnicie...
Ce credeţi? Când în viaţă nu v-aţi dorit vederea,
alţi ochi primi-veţi după? Ce înşelătorie!
Nu doare nebunia, ea nu e trup, să doară!
Măsea, picior, ureche, sau inimă sau gând...
Ea e mormântul care în jururi mut coboară
mâncând ce i se dăruie cu negrul ei flămând.

Dar câţi, în reci tramvaie, prin suburbane văi,
îngrămădiţi în dânşii şi fantomatic duşi,
mai ştiu să se întoarcă, mai regăsi-vor căi,
ferestre, drumuri, urme, întredeschise uşi?
O, Doamne, pleacă lumea, şi locu-n care-a fost
mai tremură şi-acuma de frigul ei opac...
Ţin frasinii şi plopii şi pitpalacii, post:
de ce ei, bieţii oameni, în rugă nu o fac?

De ce nu-şi curmă drumul înstrăinat, din ei,
şi-n sac şi în cenuşă de ce nu se îmbracă
să-şi pocăiască mintea şi carnea lor acei
în care glasul urii se-nvârte stea buimacă?

Se
cern

Se cern, visându-şi regii, popoarele prin faţa
nălucilor secundei sau miilor de ani.
Ruina lor aşterne un praf ciudat, ca gheaţa
pe stele şi fiorduri, pe câmp şi bolovani.

O trenă de arome otrăvitoare urcă
de sub căderea lumii-n dizgraţia cerească.
Aproape şi departe, nemaiştiind, se-ncurcă.
În gări cosmogonale, de ore guri se cască.

Sau iasme de privelişti până-n străfunduri arse
cu pale de-ntuneric şi flori hipopotame
îşi varsă focul aprig pe oameni, peste case,
pe flămânzirea lumii, cu uriaşă foame.

Se cern, visându-şi regii, popoarele curmânde -
în ele timpi şi spaţii, fac iureşul lor fad.
Sau n-auzirăţi, oameni, bicisnice morminte
cum scârţâie, ca poarta spre ceruri sau spre iad?

Rămâne întrebarea, chiar dacă tai auzul
ornicului ce-n tine, imperturbabil vals,
apropie o gară şi n-o să poţi refuzul,
şi nici vreo-mpotrivire la marele balans.

Se cern visându-şi regii, cu trena fluturată
popoarele ca turme prin gări, behăitoare...
Şi-o îngheţa în flăcări cea lume tremurată,
văzând venind un Rege visându-Şi El, popoare!

Fii tot
Tu!

Chiar dacă vom visa până ni se vor albi visele,
cuprinsele, rătăcitele, necuprinsele,
chiar dacă vom mâzgăli pereţii peşterii noastre
cu imense răsărituri albastre,

tot frigul ne va ofili brăţările oricăror corole,
vor îngheţa pe frunţi aureole...
Nimeni nu va avea mai mult decât urmele sale,
sfâşiate, descendente spirale.

Nu vom cina împreună cu împreună, niciodată,
răsfiraţi ca reci minereuri în câte-o piatră.
Chiar dacă vom visa până ni se vor albi visele,
cuprinsele, rătăcitele, necuprinsele.

Colace zadarnice, fără salvare în ele
pentru orice iluzie căzătoare în ale apei inele,
ne vom învârti până când? disperaţi, inutili,
rămaşi în noi ancestrali nautili.

Doamne, fă Tu ceva să nu se întoarcă nimicnicia,
care ne fură zilnic de pe masă vecia...
Te rugăm, ghemuie cum oi şti nevrednicia şi ne-o aruncă
peste umărul pe care porţi crucea aceea adâncă.

Revarsă o fâşie din zâmbetul în care clipele tac
şi rosteşte din nou: „Iartă-i, că nu ştiu ce fac!”
Fii temelia câmpului în care semănăm ţara
şi fii tot Tu ploaia, fii tot Tu primăvara!

Ce
adâncime!

Ce diferenţă, câtă nălţime,
ce adâncime între noi toţi!
Pulberi şi nouri, şerpi şi cinteze,
sfinţi în icoane şi haite de hoţi,

oameni politici, plebe sumară,
miliardare şi cerşetori...
Ce-i Adevărul? întreabă aburi,
suind agale, din pulbere-n nori.

Plânsul, pe-o piatră de-o frunte, străpunsă?
Şi ochi haotici, minţi rămăşiţe,
iederi acerbe în lumea frunză,
ies din morminte ca negre iţe!

Ce-i Adevărul? întreabă aburi,
când lumea îşi varsă în pulberi zoaia...
Ce curăţie, câtă nălţime, ce adâncime!
răspunde ploaia.

Mai tânguie
în flori

Mai tânguie un vânt în flori culoarea
şi-o-mparte iute înspre galben mut.
Îşi leapădă pe câmpuri reci paloarea
o trenă de amurg, de volburi ud.

Nu-s trist, căci sunt cu Tine şi nimic
din Tine-n goluri serbede n-alungă
ecoul gângurităului ce chip
de prunc îmi dă, la inima Ta pruncă.

Cu doar un pas mai singur de-aş fi fost,
cu doar o literă nescrisă, poate
m-aş învârti străin şi fără rost
pe străzile cu cruci aliniate,

sub un stejar sau pin sau vreun salcâm,
la cina fără taină a ţărânii,
în mână cu un inutil tacâm
ce n-a aflat vreodată miezul pâinii.

Dar sunt cu Tine şi-i deplină ţara
de-ntregul vis al mirului curat.
Nu-s trist, căci sunt cu Tine şi afara
răsună singură... Eu am plecat!

De mâna Ta stau aninat ca urma
de cui purtat în veşnicii, în glorii...
Eu, biata oaie rătăcită-n turma
de pulbere şi smârcuri triste-a orii!

Cea neplăpândă

O zi ca un drum de ţară, îndepărtat,
străpuns de pălămidă şi scai,
o zi rămasă dintotdeauna afară
din drumul pe care-l făceai.

Tristeţea ei nu putea să-ţi rostească
nimic din aerul ce-o tăinuia.
O zi ca o poruncă împărătească
spre seară hălăduia.

Către Emaus, puţin mai încoace, mai trist,
omul cu omul se însoţea
într-o mirare îndurerare de Crist
ce nu mai era.

Dar, omule, până când vei fugi
de la faţa clipei adevărate
când El va veni şi va tămădui
vederea de îndeşarte?

Oare nu se rupea inima dând de ştire,
oare nu fremăta înserarea când El
pâinea o frângea ca pe o amintire
în Israel?

Ca pe o învăţătură de mâncare
pentru inima noastră flămândă...?
Când aducea în Sine o nouă soare-răsare -
cea neplăpândă!

Şi când
să naştem

Isaia 26:18

În zămislire lumea se-ncovoaie,
din reci morminte prunci ar vrea să dea,
dar naşte vânt crâcnirea ei greoaie,
durerea ei rămasă pururi grea.

Nămeţi de fluturi tremură-n ornice
ca pleoapele vremelnice-ale mării.
Nimic nu poate ura s-o ridice -
lespedea de la gura visării.

Am zămislit şi am simţit dureri
şi când să naştem am născut vânt.
Amară boare în livezi de meri
pândite de viermii de sub pământ.

Căci ţara nu e, nu e mântuită,
locuitorii ei nu sunt născuţi,
nimicnicie-n sine preamărită
privindu-ne cu ochi desculţi.

Peste lucruri, de fapt, o neaşezare,
o clătinare de nume ce se devoră
înainte de orişicare plecare
în drumuri, în gânduri, în oră.

Am zămislit, ne-a sfârtecat, arcuită,
durerea facerii peste acest pământ!
Zadarnic! Ţara nu e mântuită:
locuitorii ei sunt numai vânt!

Sufletul
din drum

Îşi mistuie în vii de mult culese
anii cei duşi în vânt, falangele.
Urme de semne neînţelese
cenuşile, largele,

pe tăciunii araci - ramure de morminte -
agaţă să-ndrume turme-n măcel.
Până când, până când, până când, Doamne sfinte,
gându-i o turmă şi el?

Nu mai răspunde cu sine la toate,
trupul acesta de timp măcinat.
Îşi dau împrejur cimitirele coate,
privind către-un om şchiopătat

şi târât de-amintiri în grăbişi opintele,
bietul om cu falangele-nfipte-n memorie
ca puştile cele ruginind în rastele
după lupte şi glorie.

Mişună clipe şi-s bune sau rele,
dar nu mai pot fi ale lui...
Indiferente mitraliere
ţăcăne-n timpul haihui.

Dar numai de asta nu-i pasă acum
când e gata plecat de pe-aci.
Sufletul doar mai rămasu-i-a-n drum...
Cine-l va omeni?

Pâine din cer

Ioan 6.31

Şi le-a dat să mănânce pâine din cer,
grâu semănat în câmpiile-albastre.
Dar ei au cerut - şi acuma mai cer -

mâncărimile cele dezastre.

Le-a dat Infinitul ca pe simple felii,
să-L înţeleagă curat, cu degetele.
Astupatu-l-au însă cu mârşave chilii,
jertfindu-şi într-însele cugetele.

Oh! Adunătură de risipiţi
în inimi pripăşite-n pulsare,
încotro vă plecarăţi şi de unde veniţi,
cu zdrenţuita voastră mirare?

Dacă nici mestecându-L nu L-aţi ştiut
pe Nume, dacă nici înghiţindu-L,
de unde, acuma, aţi vrea, străbătut,
un drum, să porniţi cu colindul?

Pe la casele cui, când în ele nu sunt
linişti, să vă asculte?
„Colindaţi-vă vinile, şi atunci vă ascult
Eu, cât vă fi-vor de multe!

Vă voi da să mâncaţi iarăşi pâine din cer,
să beţi vinul curgerii Mele...
Peste casele voastre - adăpost efemer -
voi zidi alte case. Eterne!”

N-ai
ştiut?

M-am ascuns atât, că mi-au rămas doar iniţialele
să mă doară, ca pe un cal nărăvaş, zăbalele.
Să mă ducă din loc în loc, din când în când,

şi să mă-ntoarcă-ntr-un târziu în pământ.

Vedeam cum tremură împrejurul, timpul, cetatea,
vedeam cum se prăbuşesc în nimic întregul şi partea.
Cum tremură cerul în ceruri, cu tot cu Dumnezeu...!
De fapt, cel care tremura eram eu.

Îmi căram fiecare celulă la o groapă afară, ca pe ciumaţi,
fiecare dor, fiecare argint, din cei pe trădări număraţi.
Îmi voi duce şi iniţialele, una câte una, de mână,
cât de curând, la groapa aceea comună.

M-am prăbuşit înainte, chiar lângă picioarele Tale.
M-ai apucat şi m-ai ridicat încet, de iniţiale.
M-ai înfăşat cu ele, ca pe un os fracturat, în atele
şi mi-ai şoptit: „N-ai ştiut? Astea-s iniţialele Mele!”

Apoi, cel care tremura eram eu, eram eu, eram eu,
o barcă în legănare, dar bine legată de cheu.
Trupul meu era tot într-o clipire îndepărtată, ca un far,
dar nu mai clipea de durere, nu mai clipea în zadar.

Mulţi alţii, din ascunzători, numai în iniţiale,
ieşeau alergând, tremurându-şi rănile de la zăbale:
„aici, aici,” le strigam clipind, „aici, la cruce,
lăsaţi iniţialele să vă urce!

Închis în secundă

Închis în secunda asta, Doamne, aş vrea o seară,
dar plânge în inima mea un copil şi nu pot
să nu încerc să-i şterg umbra aceea amară

risipită în el peste tot.

Până când va fi să răspund întrebărilor lui?
Am pus în mâna Ta lanţurile care ne leagă
unul de altul, între clinchetul valului
şi lumea largă.

E un strigăt undeva, dar nu vreau să-l strig,
n-am aripă destulă şi nici aer,
nu vreau, născocindu-l, meşteşugindu-l, să-l frâng
în vreun vaier.

Închis în secundă, niciodată n-am să pricep
cum se adâncesc zările către seară.
Aş vrea să fiu acolo până nu încep
clopotele-n secundă să doară.

Plânge un copil în inima mea şi îl înţeleg
poate prea mult, poate n-ar trebui să-i răspund,
să-l alint atât, să-l mângâi, să-i leg
rănile de pământ.

Plânge şi strigă Tată! şi Tu, Doamne, îl auzi,
trimiţi chitul cel uriaş să ne înghită pe amândoi
până vom ieşi la fel de pocăiţi şi de uzi
de aceeaşi lacrimă, noi...

Cu
orele

Ore stau, lungi ca nişte flinte,
ţintind întotdeauna înainte:
acolo unde, în desişuri târzii,

se-nlănţuie cu huma, cei vii.

Orele n-au o oră a lor, mai degrabă
unele pe altele se întreabă.
Unele pe altele se împing, se alungă...
Unde vor să ajungă?

Până unde, Doamne, până unde,
boncăluitul orelor se-aude?
Ce sunt eu, în povârnirea lor ucigaşă?
O ghiulea împotrivă? Una părtaşă?

Mai bine ţinteşte-mă Tu către cer,
mai bine să fii Tu mitralier.
Oricum, n-am să ştiu ce să fac eu cu ele -
cu lungile ca flintele... cu orele!

O, Doamne,
vino!

Se nasc şi mor plăpânde anemone
şi fără murmur nurii lor apun
în luncile albastre, ierihone,
la ţărmuri unde serile se-adun.

Pe sub lumina iute-a unei clipe
să se strecoare gândul meu încerc,
dar nu-i decât plutire de aripe,
rostogolire de visări în cerc.

Pe un obraz de palmă, un sărut
de cui, făcu să-nceapă-n lume ploaia
şi să tot crească dor, a început,

şi să mă ardă, a-nceput, văpaia.

În colţul închinării mă văzui -
un ghem de lacrimi - şi a fost de-ajuns!
În Trupul Tău altoi m-ai pus, verzui,
şi-aceeaşi rădăcină ne-a străpuns.

Iar luncile albastre, ierihone,
sub trunchiul lor s-au răsfirat visând
flori vii şi rod - plăpânde anemone
-n parfumul lor cât aerul crescând.

Şi-abia respir, ca susurul de ochi
ce pleoapa şi-o respiră în lumină:
o, Doamne, vino, printre nalţii plopi,
şi inima de îngeri mi-o anină!

Noiembrie
pe străzi

Noiembrie pe străzi îşi caută-n genunchi
topită umbră de ierburi amare, ucisă.
În fum gălbui, duhul caselor, trunchi,
pe reci coperişe dispare, în zarea fixă.

Pereţii solemni de secundă, prea ţepeni,
sunt înlănţuiţi de cadavrele frunzei...
Doamne, de ce vrei tu memorii să-mi depeni
ca franjurii fluturi ai pânzei?

Şi iar, cu faţa-n pământ mă prostern,
în pământul sălbatic din mine,
pocăiescu-mă, Doamne, de întregul infern

de noiembrii, ce pe cruce Te ţine.

Eu nu am sărbători, nu mireasmă, nu joc,
singur piatra s-o dau la o parte nu pot,
de la gura mormântului ce-s, în alt loc...
Vino Tu şi învie-mă, din noiembrie, tot!

Mă închin pe de-a-ntregul şi definitiv
din fereastra ce dat-ai secundelor mele.
Şi când plâng, parcă raze, cu sau fără motiv,
se întorc, fericite, spre stele.

În noiembrii, pe străzi, oameni reci se ascund
de-nchinare, în nopţi tot mai lungi.
Până când îi lăsa-vei, până când, până când,
cu ruga mea să-i ajungi?

Mângâietoare,
palmele de Crist

Străbat lucid potecile mirării,
mă plec adânc între-un cuvânt şi altul.
Copleşitor vuieşte umbra zării
când litera îşi spumegă înaltul.

Cuvântul Tău - Cel mai întâi de toate
şi mai apoi de toate şi mereu,
mă strânge-n pumni, bănuţ, şi mă socoate
şi mă întreb atunci: ce preţ am eu?

Cât valorez, de-am fost răscumpărat
cu-acea valută veşnic-a durerii?
Cum m-a privit şi m-a evaluat

Cuvântul Însuşi, de S-a dat vederii?

Îi eram rimă în vreun stih ceresc,
acord în vreo cântare îngerească,
culoare, când apusuri se-nroşesc,
sau verdele când floarea vrea să crească?

Oh, sunt atât de mic şi-atât de nou
de când străbat potecile mirării,
că-I sunt Cuvântului atât: ecou
fidel, în tăinuirea înserării.

Între-un cuvânt şi altul când mă plec
în rugă, Te ascult, divin Solist.
Şi parcă în auz mi se petrec
mângâietoare, palmele de Crist!

Din nou vin
oaspeţii visării

Din nou vin oaspeţii visării,
vin ca la nunta cea din Cana,
să le dai vinul din minune,
să le ştergi lacrima cu rana.

Şi vin trimişii, nenumiţii,
nenumăraţii trişti ai lumii
să-Ţi dea murmântul cu părinţii,
bătrânii, curvele, nebunii...

Vin oaspeţii nevredniciri
cu lepra lor, în sânge cursă...
Vin, ca-n betesdele iubirii,

să-şi spele-a vătămării spuză.

Pune-ntrebări mereu, copilul.
Tu dai răspunsuri cu încetul.
Eu nu pricep, eu sunt doar stilul:
în ăst poem, Tu eşti Poetul!

Prin fluierele ochilor

Prin fluierele ochilor privelişti melodii
descarcă plopi de sunete, arpegii de frunzar.
O linişte cu marginile tăiate în felii
răsună-n creanga inimii, de parcă tot mai rar,

răpuşi de somn, lăstunii cuvintelor sfinţite,
îngreunaţi de vifor, mai vor să-şi pună cuib...
Şi inimile însele, cu crengile-mpietrite,
vedeniile lumilor din piatra lor le-mbuib.

Măcar un stei de lacrimă, o streaşină de dor,
încet, un pic să picure în mormântala stare...
Dar cine vrea, privirile, cu cel măreţ sonor
înalt să şi le vârfuie, adânc să şi le doare?

Şi pe catapetesmele privirilor, de ce
nu-i loc de fâşâire a fulgerului care
a rupt în două zidul pe care moartea se
grăbise a-l zidire cu sârg în fiecare?

Petrece-mă Tu, Doamne, prin crăpătura ceea,
prin fluierele ochilor privelişti melodii -
pulsează râul dragostei şi caldă alizeea

credinţei mele-n inima pe care Tu mi-o ţii.

Şi strâmbă de-o fi lumea, eu drept să fiu - un fluier
ce dă prin orificii lumini, când sufli Tu...
Să iau cu îndrăzneală mândria mea de guler
şi s-o arunc departe şi să îi spun că nu!

O stea betleemă

O stea betleemă, un chip de cerească
mirare în şoaptă străpunge pământul.
Când noaptea, luminii clădeşte mormântul,
ies mieii de raze să pască.

De raze păstori ies şi ei dimpreună
din volburi ceţoase pe maluri
de caldă impresie-ntre ude coclauri
şi turme de raze adună.

Dar nu e impresie, nu e vis, nu e pală
de vânt uşurel pe bătrâne obraze:
e o cosmică încoronare triumfală cu raze
în inimă şi în afară.

E drum de purtat simple daruri sfinţite
de cântec de îngeri, de doruri de oameni.
Drum de raze, petale peste irişii galbeni
peste nopţi alungite

către cer, ca noianele unor calde-amintiri
din chilii răzleţite în zboruri:
cu mâna, în oameni, Tu, Doamne, pui doruri,

pui drumuri, mărturisiri...

Şi stea betleemă şi magi... Şi pui ieslea
ce-n braţe luatu-Te-atuncea,
pui îngerii care-şi predică în cântece vestea,
şi pui, Doamne, crucea.

Ca să curăţească
Albul

Fluturii cad pradă serii
sub cupolele de ierburi,
colorând cu vii materii
ale zvârcolirii cercuri.

Mii, clipirile din ceruri
desenate-n plâns de rouă
torn sfioasele Beteluri
într-un crâng de lună nouă.

Nu e cald ca-n Casa Pâinii
nici în sânul verii şuie...
Betleemurilor mâinii,
prunc alint mai tandru, nu e.

De atâta dor, mătasea
din privirile mulate
pe o iesle, prinse a se-a
contopi cu diamante

care-n firele de paie
clipeau grele, ca de îngeri...
Cine-n vremuri de văpaie,

a ştiut c-aveai să sângeri?

Dar acum, ca-ntr-un linţoliu,
în al vetrei iesle abur
naşte-Se un Prunc în doliu
ca să curăţească albul!

O
Poezie

Se sparg în orizonturi de cer hlamide sumbre,
prind îngerii în cete senine ca să umble,
se prind de ei lungi clipe şi câte-o stea poetă
se-opreşte să îi scrie la ea în alfabetă.
Nimic nu e să sune ca trâmbiţele cele
heruve, purtând cântul măreţelor etere!
Nimic nu se-mpreună cu Betleema oaste
ca vocile păstorilor din ierburile vaste.

E prea adâncă turma din ei, să n-o păzească,
prea cruntă e porunca luminii, s-o oprească,
prea năruită lumea din jur, ca s-o mai ştie,
când S-a născut aproape, în sat, o Poezie!
Ce de culori sonore fac semne de-mpăcare
atât de înţelese şi neştiut de clare:
aici, acum, aproape, ca tine şi ca mine
e Dumnezeu, cu palme şi zâmbete aline!

El, Fiu de Om, făcutu-S-a deplin în timpi şi spaţii,
deplină respiraţie-n tăieri de respiraţii.
Pe clocotul mirării, ei pun credinţa lor,
păstorii... Şi ofranda închinătorilor!
Sunt nepriceperi multe, dar închinarea-i una!

Îşi înţelege rostul sau meşterul, cununa?
Când e de spini sau lauri, de slavă sau ocară,
pricepe ea, creata, ce poartă ca povară?

Sau ce povară însăşi înseamnă ea pe-o frunte?
Ce gânduri nasc sub dânsa, adânci ca piatra-n munte?
Atâta ştiu păstorii din toate: închinarea.
Şi-i însoţeşte limpede şi conducându-i, zarea.

Mă faci pescar
de oameni!

Trec stinse mări în oameni şi-n linsele colibe
ale de mult uitatei iubiri se prăvălesc,
vuind fără clipire, cu grelele nisipe,
smulg fără încetare mijiri ce încolţesc.

Şi parcă mâini aiurea după aiurea vele
ar da să facă semne, din unghii să mai strige,
dar mările atacă din adâncimi mişele,
cu amintiri de şarpe, ca nişte reci cârlige.

În ochi murdar de peştii murdarelor ocoluri
câmpia de lumină din ceruri nu pătrunde.
Se sfâşie pupile-n găvanele lor goluri
şi nu mai pot meduze în ele a se-ascunde.

Iar mersul e spirala vârtejului sălbatic,
cu paşii ca octave de orge în nisip...
Se năruie actorii înecului galactic,
în fiecare urmă, cu măştile pe chip.

Mă dor atâta, Doamne, cuvintele, când suie

Horebul sau Golgota, să scape de urgie.
Cu spinii frânţi în frunte şi-n pălmi cu frânte cuie
Cuvântul Veşnic drumul mi-arată: El îl ştie!

Apoi, când boarea vieţii mi-o dăruieşti, deplină,
şi în năvodu-mi simplu Cuvântul Tu Ţi-l sameni,
pe apele haine şi fără de lumină
mă faci un far de aur... Mă faci pescar de oameni.

Ecoul, Doamne,
îl aud şi eu

S-a stins în pulberi pulsul unei stele,
s-a stins cu ea un cer întreg, smerit.
Bătută crunt, cu bice şi vergele,
lumina ei clipi: „s-a isprăvit!”

Şi de-ntuneric s-a pătruns pătrunsul,
iar nepătrunsul prinse a vui,
căci Îşi pierduse untdelemnul Unsul...
În oameni ura se nestăvili.

Se întrebau de ei măslinii înşişi.
La rădăcina lor mişcau murminte:
din adâncimi de humă ridicau şi-şi
suiau în aer vii, din oseminte.

Băteau în dungă clopotele văii,
de parcă paşii, Doamne,-Ţi numărau
pe calea ce croit-o-Ţi-au călăii
ce-n jur, din dânşii, spaim-acuma dau...

E vineri peste univers cum piatra

pe cripta-n care Te-au depus, e grea.
Se năruie-n singurătate ceata
rămaşilor din predicarea Ta.

Dar are-n sine vinerea vecia...
Duminica o poartă ca trofeu,
cum poartă candid cântec colivia.
Ecoul, Doamne, îl aud şi eu!

Al învierii Tale
salvatoare

S-a stins pe fire-ncrâncenarea serii,
cenuşi solare trec în noapte şi
aduc cu ele neştiuţi copii
desprinşi din contemplarea de materii.

Şi mâini mai scurte are gândul lor
când vrea s-apuce-o clipă şi s-o ia.
Corabia cenuşii, corb mut, de catifea,
îi înfăşoară, îi înfăşoară uşor,

îi strânge somnul nedormit, solia
fiinţei să le-o poarte-n vis ciudat,
s-o strige, la picioare de-mpărat:
Adusu-i-am la Tine, Mesia!

Un scâncet alb se va ivi în cer,
ca de o inimă ce se împarte frăţeşte:
sunt doar două pâini, e doar puţin peşte,
pentru atâta de mult efemer!

Dar câţi copii, oare, cu inimi de dat,

din care să ajungă pentru toţi
pâinea unui Trup frânt între hoţi,
vinul sângelui Său răsfirat,

se vor naşte în ţări ca din cenuşi solare
şi vor pătrunde-n noapte şi-or grăi
colindul, hrănindu-l cu gasuri vii
al învierii Tale salvatoare?

Şi Cel Atotputernic
va fi aurul tău

Iov 22:25

Şi Cel Atotputernic va fi aurul tău,
zâmbetul tău când priveşti cum o floare
pe un pisc se apleacă a părere de rău
după bobul de rouă ce-i căzu din culoare,

visul tău, când vin ungeri de îngeri domoi
şi o rază-ţi coboară alintată pe creştet,
de îşi lasă din lacrimă neguri şi ploi
ochii tăi - jos pe ciucurii covorului veşted.

Nu oi şti nimănui despre asta să spui,
poate gândul mereu ţi-e mai sus decât poţi,
scoate-atunci din picioare sau din palme un cui
şi ridică-l să-l vadă cu inima toţi.

Gestul zilei, sublim, ce-nveleşte cu sine
mătăsoase-altitudini şi amarnicul hău
fă-l cu marile tale sau sărace lumine
şi Cel Atotputernic va fi aurul tău.
Sărac în aur,

dar bogat în har

Sărac în aur, dar bogat în har,
deplin alint sub mâna Ta deplină,
e pentru mine cerul alb chenar
cadrând oştire sfântă, heruvimă.

Şi lunca lumii, cum o sapă râuri
de mâl şi-amărăciune-i tot mai jos,
cu urmele-mi - întortocheate hăuri
de întuneric aspru şi tăios,

străină-mi e ca umbra ce pe rană
cu paşii mei trecea odinioară
şi din dureri, ca vinul vechi în cană,
din plânsul viei, îşi iţea comoară.

Şi n-a fost nimeni, Doamne, să-mi arate
ieşirea din primejdii, decât Tu.
Bogat în har, în rest sărac în toate,
am spus în şoaptă tuturora: „nu!”

„Mai tare!” îmi strigat-ai din tării.
„Mai tare! Vreau să te aud şi Eu!”
O, Doamne, cum e omul când îl ţii?
Sărac în tot, bogat în Dumnezeu!

Voi scrie,
Doamne !

Înceata frunte-a literei ce-aş vrea
s-o liberez în piatră de altare
se pleacă-n rugă iar, naintea Ta,
căci ruga-i cea mai dulce liberare.

Vin prozodii cu îngereşti chimvale
şi oglindite sunete răsar -
le iau, le cântăresc pe fiecare,
dar mă aşez pe mine pe altar!

Căci nu mai ştiu cuvinte fără Mire,
altaru-i braţul Său cu semn de cui,
iar rugăciunea-n zori, dare de ştire
iubirii, de nuntirea Mielului.

Pot alţii să numească poezie
gonirea lor prin lut de om şi stea.
Eu nu mai vreau pe buze să-mi adie
decât tăciunu-aprins, ce curăţea.

Şi dacă toate s-or clinti, cu Tine
la Cină-mpărtăşindu-mă, n-oi şti...
Voi scrie, Doamne, ce-mi dictezi, cu mine
cum alţii-şi scriu iubirea cu chilii.

Şi-nveşmântat sau nu - e treaba Ta! -
în omeneşti horbote sunătoare,
cu faţa la pământ rămân - aşa...!
E litera ce-mi dai, destulătoare.

Forfotă
de poem

Forfotă de poem izbucnea la suflarea Duhului Tău,
cerul clipea cu o singură stea pe-nserare,
alene stârnită mirarea mă strigă arare,
în gânduri se pierde un clinchet al glasului său.

Şi nu s-ar mai şti dacă floarea în tei legănată
este semnul zefirului subţire şi blând -
sau poemul acesta în care mă sunt,
de nu mi-ar fi vorba nimbată.

Doamne, spun, şi Tu vrei şi se face precum
în cerul Tău, pământul ce-nconjoară
cu vânători de veghe-o căprioară
alergătoare-ntre atunci şi-acum.

De aş putea, i-aş da un nume cât mai aproape
de zvâcnetul din inima fiecăruia,
sau de zâmbetul ca o înflorită nuia
de alun aplecat peste ape.

Dar nu pot decât, forfotind, să poem
cu sufletul, la suflarea Duhului Tău...
E mirarea acum o părere de rău:
de ce Eşti şi eu încă Te chem?

Fluturii doar, din lumină un alb înveliş
pun pe lucruri, să le înveţe să zboare...
Fluturii sunt, sau o îngerească aflare
de mine, din păienjeniş ?

Anul
îndurării

O, Doamne, chipul meu nu mă mai ştie:
oricât ar fi de verde muşchi pe brad,
în el îşi dete nordul, totul, Ţie -
ca şi aroma sfântă dintr-un nard.

Nici nu mai vreau să mă mai ştie chip,
decât al Tău, vreun altul, niciodată.
Când paşii mei sunt volburi de nisip,
Tu eşti, deasupra lor, mareea toată...

De cânt, n-aud, dar ştiu că Tu auzi
şi cântecul mi-l fredonezi chimvale.
Îşi pleacă-n crâng, lumini, fotonii uzi,
pe ochii închinatelor petale.

Nu ştiu să zic şi-n zale să mă-mbrac
de zicere, cum Tu de veşnicie...
Numa-n cenuşi smerite şi în sac
fiinţa mea naintea Ta învie.

Sunt prea sonor de trâmbiţi ruginite,
prea fals răsună-n umbră plânsul meu,
tăceri nu pot, când doare şi ciuntit e,
de plopi sălbatici, micul alizeu...

De pace, numai Tu, vorbire, Doamne,
a face poţi, de pe Golgota, când,
lovind încet din primăveri şi toamne,
anu-ndurării zburdă pe pământ.

Seara
aceasta

Seara aceasta dintre mine şi Tine
nu e un târg, e promisiunea lui Dumnezeu:
prin ea paşii mei suie ca un Zaheu
în sicomorul coborârii de sine.

Ca să Te văd, ca să Te aud în întregime
văzul şi auzul s-au deslipit
de chipul lor împământenit
în neadâncime.

Am învăţat să zbor, Doamne, îngenuncheat -
zborul copilului nenăscut...
Vine zigzagul luminii, neabătut,
pe vis închegat.

Seara aceasta nu e un târg, e daul promis,
e o seară de veşnicie, ca toate serile
de când se întreabă de mine părerile
din trecutul abis.

Am pus o frunză pe umbră şi încă un pas
mă înalţ înspre pulbere cu bucurie:
ce bine-i, Doamne, când secunda se ştie
ascunsă în ceas!

Privesc din vârful sicomorului ca Zaheu
către veşnicia ce se apropie,
ca atunci când vine ploaia şi în stropi e
lacrima lui Dumnezeu.

Cum e real,
cum e minune

Când se desprind din stele falduri
de migratoare păsări albe
şi din luminile smaralde
mirosul mirului de narduri,

vecia înc-un pas îşi face,
un licăr din strâmtoarea vorbei
pe oameni ce-n adâncul tolbei
de dor, se-nchid ca-ntr-o găoace.

Doar la picioarele-Ţi simt faţa,
doar stins în pulberi, atmosfera.
Eşti vântul, eu sunt veliera,
o rază eu, Tu - dimineaţa!

Şi nu pot spune de atâta
înseninare de genune
cum e real, cum e minune
Cuvântul ce-n tăceri căzut-a

ca şi ecoul de sihastru
pe care-n murmur ceru-l spune:
pădurea face rugăciune
de verde la al lui albastru.

Şi se desprind din stele falduri
de migratoare păsări, Doamne,
şi din luminile sioane
mirosul mirului de narduri.

O pagină
pe care-o citeşti

O pagină de întors, fâşâit
stins de clipa ce trece în fugă...
Scrisă tainic în cartea din rugă
pe genunchi viaţa mea a clipit.

Se înalţă cum plopii din şanţuri,
pe amurg încleştaţi şi ciudaţi.
N-are noaptea în sine-aşa lanţuri
să îi poată răpune, legaţi.

Mai curând decât trupul ce piere
în hotarnice văi, zi de zi,
decât casele din cartiere,
decât pâine şi circ şi copii,

mai curândă e-aripa luminii
ce ieşirea din umbră a scris
cum în aerul viţei ciorchinii,
cum albeaţa tăcerii în nins.

Doamne, sunt fiindcă eşti şi e bine:
gândul meu e egal în balans:
pe un taler e crucea cu Tine,
pe cel’lalt, al păcatului dans.

Şi ce bine-i că nu se mai vede
că eu sunt sau că nu, dinspre Eşti:
doar o neînsemnare ce crede -
şi-s o pagină pe care-o citeşti!

Văzul
către vedere

Când în pântecul unei înfloriri, un boboc
cu o verde durere îşi făcea parcă loc,
tresărind de atâta neştiută lumină
ce în jur, la ivirea culorii se-nchină,

cu privirea mutam paşi timizi pe-un tăpşan
de mirare şi nouă şi veche... Viran
transcendent semănat cu seminţe de vis
îndoit întru sine, întru sine închis...

Nu ştiam câtă e peste om adâncimea,
câtă, în juru-i, lărgimea, lungimea,
până unde ajunge înălţimea din el...
Eu vedeam doar culori, Tu vedeai un pastel!

Dar atât de puţin se-arătă că văzui
când Lumina din cer coborî - şi că nu-i,
în tot ce-am crezut că vedeam, mai nimic,
să se-asemene omului ce-s, doar un pic,

o clipire de dor ca un zumzet, ţesut
între mine şi altul, între mine şi lut...
Între minte şi suflet, clipocind fără rost,
o frântură de lacrimă căuta adăpost.

Nu putut-am să văd pân' la capăt şi cum
se minune în oameni când ei degetu-l pun -
îngerii cei numiţi de cerească putere -
să întoarcă în oameni văzul către vedere!

Pe unde îngeră
lumea aceasta

Cornul lunii sfâşie nevăzut
ochiul ieşit în întâmpinarea văzului său.
Orele cele mai lungi ale nopţii-au trecut
din păsări, la ele în ou.

Un plop zgârie trist şi strident
la marginea câmpiei sentimente abandonate;
în carnea ei cu flaş adiacent
le-adună luna pe toate.

Ce devreme, ochiule, ai ieşit
să vezi cornul lunii în aburi cum moare.
De ce-ai crezut că eşti îndrăgostit
de-nsingurare?

Nu sunt toate în lume, de când se ştiu,
atât de aliniate, că se ascund una pe alta...?
De vrei să ştii ce-ai încrustat cu tine în ce e viu,
înlătură dalta!

Aşa cum lui Adam i-a fost înlăturată coasta
să se-mplinească în superbă femeie...
Pe unde îngeră lumea aceasta,
e verticală, diafană alee.

Despre
iubire

Doamne, pune inimii mele zăbală când sare
pe imaşurile întinderii şi, nărăvaşă,
acoperă cu sine partea de soare
sub care se-ngraşă.

Pune lacrima să o păzească de răpitoare,
de flămândele dihănii ale mormântului,
de infarctele călătoare
ale pământului.

Doamne, împleteşte din razele arzătoare
biciul care curăţă şi pedepseşte
inima fremătătoare
când o iubeşte!

Când Tu treci, lumina se ridică-n picioare:
reverenţa albastrului este-n cer
cântecul de prosternare
al unui străjer.

Nu pot să dau inima la o parte din legănare
de jertfă peste altarul închinării...
Doamne, cântecul ei se face înveşmântare
în malul mării.

Şi mă faci tandru acord şi mă faci boare
să mă poţi strecura în acea omenire
în care mai încape înc-o întrebare
despre iubire.

Cuvintele
Domnului

Psalmul 11:6

Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate
peste lumea întreagă ce în dânsa se-mparte:
un gând de-al tău, un gând de-al meu, parc-ar fi
noaptea răsturnată în zi.

Ce spune El, auzim cu întreg universul:
cu starea, cu privirile, cu mersul
melcilor, al ceasului, al planetelor,
cu roşul din petalele pletelor

de maci înşiruiţi în coclaurii grâului,
în bănuţii de aur din cânepa râului
ce ne-nfăşoară zi de zi tot mai strâns,
până ţipăm, până curgem în plâns.

Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate,
aproape de oameni şi de oameni departe.
Nu le poţi înţelege cu preafiinţa.
Nu le poţi... Numai cu neputinţa!

Ele sunt clare ca paharul sfinţit
din care-a curs sângele ce ne-a înfiit -
din nimic, din pulbere, din noroi
ne-a suit, ca pe blidele noi

când apa vin o făcut-a în Galileea...
El poate oricare apă s-o schimbe! Şi de aceea,
de aceea, când pe om îl socoate,
Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate!

Când
iar

Când iar, din soare, un buchet se-agaţă
de nările flămândului pământ,
purtându-i răsuflarea către viaţă
şi noaptea-i către răsărit purtând,

când aburul din trestii nalţă vrăbii
ca mici stindarde fluturând oştiri,
în vânzoleala de solare săbii
sunt scrise ale omului meniri.

Nu eul închegat pe euri iască,
nu coru-ndelungatei lamentări,
nici ochiul lacom, sau privirea flască,
sau pumnul cu nătângi ameninţări

spre cerul suplu, suflu de candoare
pe creştete de ură-nfierbântate...
Nu-ntârzierea clipei care doare
ca fierul roş pe vitele-nsemnate,

ci chipul rugii proşternându-şi omul
naintea Făcătorului a toate.
Când prinde-se de gânduri gheară somnul,
lumina de-ntuneric se desparte.

Doar chipul rugii în înfiorarea
senină, cea de sine, a iubirii,
mai poate făcăturii, clară, calea
să-i line, dintre colăcirea firii!

Trec
zilele

Trec zilele cu omul în ele întipărit
cum s-au întipărit plopii în aerul drumului.
Cineva l-a urnit şi l-a denumit
la capătul acumului.

Trec zilele şi nimeni nu se întreabă de ce,
încotro vâslesc minutarele... Nu cumva
veşnicia din ele mai repede e,
suspendându-şi corabia?

Trec zilele fie că suntem fie că nu,
oricum, omul e acolo întipărit!
Nici nu-i nevoie să spunem vieţuirii „te du!”
că ducerea i s-a şi isprăvit.

Numai nimicului nu i se poate-ntâmpla
şi Aceluia care este fără să Se întâmple,
zilele să se strecoare aşa,
ca şuviţele ude pe tâmple.

Şi dacă-i atât de sigură umbra de omul ei,
de ce n-ar fi sigură şi de soare?
Zielel trec indiferente, cu bărbaţi şi femei,
prin întrebare.

Doar Tu ştii, Tu chemi, Tu măsori,
Doamne, fiinţele urnite şi denumite,
cum delta caldă, vara, cocori
pe străvezimile vălurite.

Fluier
rănit

Frânt, fluierul îngână sub tei,
încă mai îngână ca un ecou,
din adâncimile luminii crâmpei -
dragoste născută din nou.
Orice aş atinge se desprinde vibrând
din tristeţi şi mă dezmiardă
ca nufărul când îl spală un gând
de apă caldă.

E atâta linişte când îngână, frânt,
sub tei, fluierul, dragostea,
că lumile se-mpresoară în cânt
ca o mireasă în nuntirea sa.
Şi-s adiere-n rugă şi sunt zefir
şi sunt vindecare de fluier rănit:
din Cuvintele lui Dumnezeu elixir
de cântec îndeplinit.

Cupolele îngeri tremură de emoţii,
rezonanţa desăvârşindu-i...
Ne-mbrăţişăm, Doamne, cu toţii
în ochii dragostei Tale, iubindu-i.
Se pune preţul veciei pe fiecare:
cu faţa la pământ pocăinţa devine
un om care stă în picioare
când se roagă la Tine.

Şi fluierul din dafinul bucuriei
încă îngânând, încă ecou,
va împlini lumina veşniciei
ca un halou.

O lacrimă
- un om!

Îşi spune vorba chipul preasurâs,
şofranul picurându-şi-l şi de
atâta zare câtă-n ea s-a strâns,
prea greu ecou peste ecouri e.

Mă înălbesc zefirele cu voci:
în mine ele văluresc pierdute
carene din poveştile cu lotci,
vechi spume peste ape alăute.

O trenă de micelii înjghebând,
am vrut ca lumea s-o nuntesc aşa,
murdar pe mâini, pe buze, pe cuvânt,
de flacără întoarsă ce cădea.

Abia când totul s-a aprins, atunci
măsura umbrei mele se ascunse
ca vântul în penaje de ierunci,
de luncă humus, la stejar în frunze.

De pe cuvânt căzură primii solzi
şi l-a primit în casă rugăciunea
punându-şi-l vibraţie pe corzi -
genunchii ochi psalmodiind minunea!

De-atunci e totu-n vorbă preasurâs,
de când am învăţat cuvânt cu Domn,
rostire cu Stăpân, cu râsul plâns
în ochii Săi: o lacrimă - un om!

Cântă-ne Tu,
atunci!

Aducem dragostea s-o jeluim
pe malul râului din Babilon.
Aducem, Doamne, viaţa s-o ştim
cum trece din om în om...

Visăm nesfârşiri împlinindu-se-n noi,
meleaguri din nou născătoare,
corăbii regale întorcând înapoi
fericirea, către maluri natale.

De plâns, nicăieri nu mai e, n-a rămas
bucurie în vreo albă lăută.
Nu e zâmbet pe buze, nu e oră pe ceas,
iar cântarea în noi e bătută.

În tăcere, se fură din fiecare
puţin câte puţină, memoria.
Unde e, Doamne, după lunga plecare
în robia durerilor, gloria?

Mai ştim doar că eram, mai ştim numai că eşti:
un popor, un Dumnezeu, o credinţă...
Fă iar, cu ale Tale cununi împărăteşti
întreg, din rămăşiţă!

Cât ne doare distanţa ce ai pus-o-ntre noi
şi patrie, şi case şi prunci,
dă-ne un semn: printre arşiţi şi ploi,
cântă-ne Tu, atunci!

Să le vindeci
pe toate

Să punem fluvii între noi şi tot
ce ne-nspăimântă-n lume şi ne doare,
c-or trece apa rănile, înot,
adăugându-ni-se, vătămătoare.

Să punem mările, cu întinderi culcate
pe adâncimile înfricoşătoare:
nici ele nu vor şti, volburate,
să ne ascundă de ce ne doare.

Nici munţi… Dacă i-am putea înşira
în spate, ca o nouă vertebrală,
tot cocoşaţi ne vom înfăţişa,
de o dureroasă-ndoială.

Numai cerul: oriunde am fi,
ne înveleşte protector, cu sine.
Pentru rănile tuturor, are în el alifii
din răni divine.

Dar cine mai vede altceva decât
ce-l doare pe el, cine mai înţelege?
Zările ţipă de atâta zbătut
în pulberile fărădelege!

Numai când rănile, ca şi cocorii târzii,
se desprind de cuiburile lor îngheţate,
numai atunci, cu poemele Tale Tu vii
să le vindeci pe toate.

Undă ajunsă
la mal

Până împlini-ne-vom în palmele Tale
ca rugina de la cuiele cardinale...
Până universul va înflori, în sfârşit,
de rotunjimea ce o ai rotit.

Toate se vor alinia ca la-nceput,
când nu se ştia lut de nelut.
Pe frizele cerului încrustaţi:
spinii, cei pe frunte purtaţi.

Se vor frânge peceţi - tainice brâie
ce-au închingat a lumii temelie.
Nici o întrebare nu va mai umbla
după răspunsuri, în inima mea.

Nici ochii nu vor mai fi rotire
peste obiecte... Sau poate, nici privire.
Doar clipocitul domol, triumfal,
de undă ajunsă la mal.

Privirile-Ţi
de zale

Ca vulturul care cuibul îşi scutură,
aşa-mi ţii Tu inima peste adâncuri...
Sau cum, pe fântâni legănată, o ciutură
cheamă s-adape căprioare din crânguri...

Mă-nlănţuie trupuri de gând dezmierdat
cu umblet suav înverzit sub zăpadă

şi văluri - cu ele n-am gândit niciodat'
ieşirea din îngusta acoladă.

A fost un timp când alergam orbit
de mine însumi ca de reci primejdii,
când nu vedeam iubire de iubit
decât la orizontul deznădejdii.

Mă agăţau în spini ispititoare
plonjări între nisipuri şi oceane,
fără să vreau să ştiu ce mult Te doare
căderea mea întâi pe Tine , Doamne...

M-ai învăţat, aşa, să nu mă-ntrec
în dor sau bucurie, nici cu mine.
În lumea asta liniştile trec:
rămâne cuibul lor, păzit de Tine.

Şi gol sau nu, flămând sau nu, Te rog,
în casa mea pofteşte, Om şi Cale...
Îmi vindecă nevăzul cel olog
şi-mbracă-mă-n privirile-Ţi de zale!

Purpură
de Împărat

Încet, creşte aripa care mă va risipi în văzduh,
se îndoieşte peste ea cerul, se face portal.
În lumină, în adevăr şi în duh
navighez, amiral...

Nu am formule magice pentru izbânzi, biruinţa
nu se are, nu se capătă, ea se este!

Şi pătrund uşor în velinţa
naşterii din nou, ca-n poveste.

Iau cu mine inima şi gândurile şi poezia şi tot:
le va lega El împreună cu nodul Lui.
El va înălţa din mine ca dintr-un ciot
înfrăgezirea lăstarului.

Cine mă predică aşa, voi întreba cu glas nou,
cine, acum, se mărturiseşte cu mine?
Golgota-mi trimite în suflet ecou
de serpentine.

Ecoul durerii, al îndolierii iubirii cu mine, da,
acum ştiu, acum ştiu cine eram şi de ce...
Clipeam - un fald în steagul de mucava
ce-n vremuri e.

Mai presus de tot, mai prejos de tot, punct acum
în desenul iertarii Tale sunt, pictat,
culoare vie pe urcuşul drum -
purpură de Împărat.

Ca din trâmbiţă
de Împărat

Pune-mă, Doamne, între sunet şi corzi
de viori sidefii, transcendente.
Când de inimă, omului cântec înnozi,
pune-mă vibrări contondente.

Şal de azur de pe umeri de munţi,
prăvălit în cuvinte, la vale -

fă-mă să văd, printre-ai streşinii duzi,
printre dudele negre, egale.

Du-mă cântat, ca un falnic triumf
al smeririi ce-o ştiu de la Tine
pe costişa Golgotei, către veşnicu-i vârf
să mă înveşmânte în întregime.

E o rugă, să dai ceţi de suflet deoparte,
să laşi să mă pătrundă depărtarea
ca o ploaie magnetică de leoparde,
sunete infinite în care-a

-ncrustat glasul Tău timbrul său, lutier
de viori sidefii, transcendente...
E o rugă, să fii pentru Domnul străjer
de cuvinte, copii, continente!

De aceea Te rog, cu ecou ce mă ţine
în văzduh sunător şi curat:
Vino, Doamne şi cântă! Cântă din mine,
ca din trâmbiţă de Împărat!

Dimineaţă
de slavă

Dimineaţă de slavă mă trezeşte urcând
albe trepte în mine, sărindu-le.
Sunt prea mic pentru ele, dar Tu mă-mbrăţişând,
îmi strigi: „După Mine, omule, gândule!”

Şi de mână mă ţii şi mă tragi uşurel,
ca de-o şuviţă îmbibată-n mir

spre Tronul Tău de nard, învăţăcel
cu numele pe-o foaie de zefir.

Unde mă duci, destul că Tu o ştii.
Mă-mbrăţişez în voia Ta ca-n basme
spuse de mama, odată, când, copii,
nu desluşisem ale lumii spasme.

Mă-nchină dimineaţa şi mă ţes
razele ei dintâi în rugăciune.
Nu mai pot, nu mai vreau, din rugă să ies:
sunt în pădurea Ta, sălbăticiune…

Oare dac-aş mai avea de ales, ce-aş alege?
Asta nu mai e treaba ta, îmi răspunzi!
Cine pe cine, Doamne, -nţelege?
Tu mă mângâi cu cer şi surâzi.

E atâta
soare!

E atâta soare, Doamne, că viaţa mea străluceşte,
luminează nopţi care nu-mi aparţin:
inimile înconjurătoare într-un cosmos care pluteşte,
planete pe cerul velin.

E atâta soare că dimensiunile se împletesc,
realul fandează definitiv către rugă.
Definitiv, griurile tăcerii mi se smeresc,
devin culoare albă, prelungă.

Nu mai pot spune nimic, totul devine în alb!
Eşti atâta soare, Doamne, că bronzul inimii curge,

aurul se desprinde zburător, suplu, cald,
picioarele luminii le unge.

O explozie fermă cade curând în genunchi:
eu îi spun om, Tu îi spui iubire, apoi tăcem.
E atâta soare, că pătrunde prin trunchi
la rădăcina unde suntem.

Nici tresărirea mării nu mai supără alabastrul
porumbelului dus în căutare de verde
acolo unde cântă din alburi albastrul...
E atâta soare, că nimic nu se pierde!

Din zori,
Aceeaşi

Din zori, aceeaşi, a luminii clătire
pe lucruri, Doamne, pe plopi şi oameni...
Eşti iar pentru mine împoezire
când Duhul Ţi-l sameni.

Eşti pentru mine Patria fără glie,
fără pământ din care să răsară morminte.
Aceiaşi zori, alte cuvinte îmbie
şi larg alint e.

Eşti pentru mine clipocitul zăpezii
la fereastra în care-mi scriu poeziile.
Cuvintele Tale sar meterezii
tăcerii, cu miile, cu miile.

Nu se mai naşte lume, doar mântuire,
din vitrine de univers mă privesc îngerii.

Un salt, atâta, uşor, păşire
în braţul strângerii.

Apoi zâmbim fiecare la fiecare,
nesfârşire la nesfârşire.
Ce larg alint e, desferecare
de împoezire!

Şi ce cuvinte-cântare, meleag de cuvinte,
fiecare, un univers, fiecare, o poartă
de aur visător poftind să intre
iubiri, cohoartă!

Singurul
mare Artist

Pietre scumpe de-aş avea, Doamne, preţioase smaralde
îngerilor Tăi le-aş încredinţa, să facă din ele fiorduri
în care cârdurile de gânduri să lepede, calde
ale aripilor lor obosite, vremelnice corturi.

M-aş adăposti în ochiul care priveghi pe toate întinde,
clătinat, neclătinat, aş scrie poate ceva,
o literă care să nu mai îngheţe ca înainte,
când vorbirea mea retezată de geruri era.

Ce să fac cu atâta timp irosit, ce să fac eu cu el?
Ia-l Tu, în loc de smaralde, în loc de safire, de ametist
numai bun de montat în fiordul iubirii, acel
ţărm infinit, unde Tu eşti singurul mare Artist.

Mă ghemuiesc în dictare de litere de iubire, sunt scrib,
minuscul vârf al ascuţitei Tale peniţe muiată

în sângele acela mântuitor, ca într-un nimb
ce nu se va sfârşi niciodată.

Trec vălătugele firii cu zgomot incandescent, dar e gol,
e un fel de afară ciudată mişcătorul lor mâl.
Ce drept m-ai făcut, Doamne, în tot acest rostogol
ce-şi sună stăruitorul bâlbâl.

Ce drept, când nimic nu mai pare a sta în orânduială,
când parcă şi văile cele mai adânci se duc la vale!
Nimic nu mă poate desface din haina Ta, din eleganta-i croială,
din rugăciunea-veşmânt al capului şi picioarelor Tale.

Cum e
cireaşa

Plecându-se naintea Ta,
luminile şi-au frânt fotonii,
zvârlitu-şi-au cameleonii
pădurile din viaţa mea.

Mai ferm şi mai înalt coralul
iubirii din adâncuri dă,
oceanului ce-l astupă,
cu-o mână la o parte valul.

Şi ce de păsări, adăpost
găsiră în sclipirea caldă,
şi ce clătire de smaraldă
trăire, şi-a găsit un rost!

În închinare, ca-n cercelul

cireşei, roşul pârguit,
sătul de-atâta spălăcit,
îmi moi de-atunci mereu penelul.

Şi nu ştiu alţii ce-or să zică,
e zisa lor un ghem de spini:
n-am frunte cu aşa velini
câmpii, să mă ascund de frică!

Dar am un ţel, un crez, un Domn -
nădejdea-mi este nesfârşită,
cum e cireaşa rotunjită
în sâmburele uniform...

Frumuseţea Ta, Doamne

Frumuseţea Ta, Doamne,
ca o linişte care nu adoarme.
Ca o mângâiere de hiacint
peste umbra mea călătorind...

Frumuseţea Ta, Doamne,
alb ce răsare crinilor goarne
cântătoare de tainic parfum
de paşi şoptind urme pe drum...

Frumuseţea Ta, Doamne,
mă coboară din lampioane
şi mă face lumină cum nu era
decât pe cruce, lacrima Ta.

Frumuseţea Ta, Doamne,

nu o pot cuprinde-n icoane:
doar în strop de om folositor -
lumină de mâncare, tuturor!

Aer mult,
aer cald

Cu genunchi parcă trişti sprijinind iarba rece,
mută aerul clipa din sămânţaţă-n vlăstar
şi ecouri de verde, ca în goale ghivece,
ochiul meu îl despică să-l înscrie chenar.

Afânată, mirarea sâmburi candizi primeşte,
de măslin, la Golgota miruiţi, pe-nserat,
de credinţă - adâncă rădăcină ce creşte,
rădăcină spre cer aţintită ciudat.

Cu genunchi parcă trişti, bucurii stau în rugă
şi cu plânset de laudă-L recunosc pe Isus,
între flăcări de mirişte şi savoare de luncă
nu egal, nu-mpărţire - semnul crucii s-a pus.

Pretutindeni vecernii de vii ierburi sub vreme
o culoare de psalm pun, cântată înalt.
De n-o şti cineva cum să-l spună, să-L cheme:
e Isus! El e singurul tărâm celălalt !

Deodată şi veşnic peste deal şi cetate,
deodată şi veşnic peste gânduri şi plâns,
biruind boldul morţii înviatu-s-au toate
întru El cu iubire, câte-n lume s-au strâns.

Cu genunchi parcă plânşi, dimineţi ce exultă

vin în mine să-şi facă rugăciune de alb.
Aer mult în iubirea-mi a găsit lume multă
de atunci. Şi-l respiră: aer mult, aer cald.

Numai
Tu eşti!

Mă-ntorc în fiecare dimineaţă pe aceiaşi genunchi,
cu aceeaşi lacrimă îndeplinindu-mă...
Doamne, cade lumina soarelui pe un răr unchi
de frunză, ţintuindu-mă.

Ca-ntr-o pirogă pe un râu în adâncul pădurii încheg
verde şi umbră şi legănare pe val.
Dincolo de mine toate lucrurile se înţeleg
într-o cruce pe deal.

Am buchisit durerea ani în şir fără să pot pricepe
că dincolo de vălurile ei nici o faţă
nu se vede dacă nu sfârşeşte şi nu începe
o nouă viaţă.

Sunt pretutindeni lăstari de coclauri ascunzători
pentru cei care vor de mântuire să fugă,
dar cum vor mai exista uneori, alteori,
când le vine să plângă?

Doamne, trec peste mine stoluri spre nu ştiu când,
ţipetele lor ca o arsură, ca o spuzeală,
cad în pieţele lumii, în parc, explodând
învălmăşeală.

Tu mă ridici pe aceiaşi genunchi liniştiţi zi de zi,

cum mă ridica tata să-mi spună poveşti.
Acuma ştiu că de la am fost la sunt, la voi fi,
numai Tu eşti!

Cum să-Ţi
mulţumesc?

Cum să-Ţi mulţumesc, Doamne? Pot oarecum
să-mpletesc din aripi de pasăre trecătoare
o diademă a veşnicei plutiri şi s-o pun
ofrandă necurgătoare?

Pot încerca altceva decât ce Tu ai făcut?
Oricât aş vrea, mărul nu face decât mere...
ca să facă păsări, trebuie aerul străbătut
între largi emisfere.

Dar mă închin, adică mă desfăţişez în iubire
ca iarba verde în roua ce o cuprinde.
Doamne, începe fiinţa să mi se răsfire
ca stejarii din ghinde.

Nu mai vreau să fiu, vreau numai să fii.
Astfel, stinghera mea trecere în uitare
va răsuna dureros până departe-n copii
cu alămuri amare.

Doamne, ţine-mă în genunchii dezbrăţişării
din mândria mărului ce se îngraşă în aer:
el va cădea ca frunza în alaiul pierzării,
cu galbenu-i vaier.

Cum să-Ţi mulţumesc? Cuvintele au fost toate

spuse de mai multe ori fiecare şi auzite, depline...
Doar acelea în care inima cântă în sine şi bate,
pot să ajungă la Tine.

Mă-nchin
cu largă trenă

Mă-nchin cu largă trenă de gând şi de simţire
pe care Tu la nanta cu Mielul mi-ai ales.
Trec răzvrătiţii lumii în deznădăjduire,
căci nu pot da tăcerii aceste nici un sens.

Mi-e trist amănunţitul luminii frunzăriş
cât încă adevărul în inimi se ascunde.
Aş vrea să vii, o, Doamne, şi lutul înveliş
Tu să-l alungi în ale nimicului largi unde.

Aş vrea să treci cu mâna peste câmpia-n care
martiri s-au odihnirăşi lacrimi i-au udat.
Ei împământeniră în ceruri liberare
şi nesfârşirii vieţii ei viaţa şi-o au dat.

Aş vrea să vii cum iarba tânjeşte după soare
sau cum corăbieru-n furtună, după mal.
Aştept să cadă stele în astă aşteptare
s-o lumineze încă şi încă, boreal.

Ce singură e clipa şi cum alungă timpul
în ea eternitatea cereştilor chemări!
Işi ferecă în taina iubirii, Domnul, ghimpul
purtat pe frunteşi pe-ndelungele rugări.

Nu ştiu să spun prea multul şi nici nu-l înţeleg.

Când clipele ard smirnă, eu flacără mă fac
Să tremur şi în aer parfumuri să încheg
aşa cum albu-n lebede se-ncheagă pe un lac.

Fac paşi
pe loc

În lumea asta nu e atâta spaţiu cât
i-ar trebui luminii din lacrimă să poată
străbate-ntreaga literă pe care o am vrut…
Atâta vis nu este, în lumea asta toată!

Fac paşi pe loc în jurul fiinţei cu grăbire,
crezând că orizontul se-apropie şi că,
bătătorind pământul, voi face arcuire
din cel ce dă uitării, spre cela ce nu dă.

Dar chipul mi se zbate zadarnic şi plăpând
îi e urcuşul către-nsoriri – ca-n trestii, floarea
când fulgeră albastru un pescaruş şi când
îl fluieră cu frică din nuferi calzi, culoarea.

Fac paşi pe loc. Oricine, în lumea asta poate
să creioneze locul cu ambele picioare…
Oh, Doamne, din pietrire, pe om cine îl scoate?
Cine-l învaţă aripi şi-i dă avânt să zboare?

E loc de încă paşii bătătorind tăpşane
cu tristă sau zâmbire de-o lacrimă tăcând.
Dar până când s-or strânge în juru-i caravane
de paşi bezmetci, oare? Oh, Doamne, până când?

Cine se
mai întreabă

Cine se mai înteabă azi de plutirea cocorilor
pe cerul albastru? Cine se mai miră
de mândrul desen de pe umbletul norilor
ce îi respiră?

Cine se mai întreabă cât oare îi mai rămâne
din lăuntrul lui poleit cu una sau alta,
după ce a cioplit şi după ce în bătrâne
ore picură dalta?

Cine se mai întreabă cât poate ţine
poezia asta, cine mai e curios
pentru muntele de sub serpentine,
alunecos?

Nimeni? Nimeni nu mai vrea să tresară
când i se spune pe de rost numele
cel secret, cel ce nu şi-a smerit, bunăoară,
duiumele?

Nimeni! Chiar nimeni, pe-ntinderea luminie
a cerului şi pământului nu străluceşte
de vreun pic de lacrimă curăţie
şi îngereşte?

Poate era prea sus. Aşa că nu numai că a coborât,
dar S-a făcut cu totul şi cu totul din coborâre,
cu totul şi cu totul din josul acesta urât,
împovorâre!

Inima, când
se închină

Ca şi cum ar fi zburat peste insule,
Ca şi cum ar fi-notat pân'la mal.
Cine te-a pus peste mine coral,
alunecare de ceas, gândule?

Nu-mi amintesc - şi neamintirea e fără leac,
şi doare mai tare ca orice uitare
de mine în aprinsa-ntristare
că trec - rătăcire prin veac.

Toate sunt ordonate şi nu ştiu cum,
Eu doar din nisip castele pot să-mi mai fac.
Să locuiesc în ele şi să dezbrac
nechipul lumii de chip.

Până Te-am întâlnit, toată lumea era
întoarsă brusc cu faţa la perete,
iar lacrima, şi singură şi-n cete,
cutreiera.

Atunci zâmbetul a explodat în fâşii
de lumină întrerupătoare
a mincinosului, tristului soare
din visele nisipii.

Mi-am amintit deodată adevăratul condei
care scrie advărata lumină
pe inima omului, când el se închină
în inima ei.

Ziua mea
secretă

Ziua mea secretă începe în fiecare zi
şi nu se mai sfârşeşte niciodată.
Începe cu zborul planat al lui a fi
pe inima despovărată.

Aici, pe genunchi, al rugăciunii survol,
a gândurilor coloană o vede mică, mică,
mărşăluitoare în praf şi rostogol
de memorie şi de frică.

Nu mai e nevoie să mă lupt cu primejdia:
pe deasupra ei sunt purtat – acoladă
deschisă-n real şi acoperită cu odăjdia
ca un înger la o paradă.

Da, ziua mea secretă răsfoieşte tot calendarul
şi îşi pune acolo secundele învelite
până sus şi până jos cu chihlimbarul
iubirii sfinte.

Este prea adevărat ca să fie frumos:
ce este atât de adevărat, nu poate fi
decât veşnicie din Hristos
la mine în zi.

Da, ziua mea secretă nu e trezită de soare,
ci e chiar El, luminos şi deplin şi curat…
Ziua mea secretă are orele învelitoare
în diamant!

Poartă
spre cer

Am scris până aici silabisind
întinderea tăcerii din grai,
cum silabisesc egretele pe grind
al penelor alb evantai.

Am scris cu lacrima şi cu ruga
despre Cel ce vine de departe
să-şi pună mantia,-ndelunga,
la mine în carte.

Am crezut c-aş fi chiar eu, toropit
de călătorie şi inimă închegată
în zorii unui puls neauzit,
în clipa asediată…

Dar glasul Lui ca fântânile vii
ale iubirii a rupt în ecou
închipuirea c-aş putea fi
acel erou.

Acum scrie El şi eu tac,
iar bucuria-mi e adevărată:
cuvintele nu se mai scriu, ci se fac
spre ceruri, poartă!